

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Інтерв'ю

Володимир Альохін: **«Порядок денний — реформи у системі»**

СТОР. 4

Ширше коло

Юних шахістів підтримала облрада

СТОР. 5

Поетичним рядком

Жива клітинка Всесвіту

СТОР. 8

№ 5 (4755) П'ЯТНИЦЯ, 15 СІЧНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Правила гри на президентських перегонах змінити не вдалося

ПОЗАЧЕРГОВЕ ПАРЛАМЕНТСЬКЕ ЗАСІДАННЯ 14 СІЧНЯ

Учорашнє засідання тривало менше ніж півгодини. Відкривши його, головуючий, Перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Лавринович, повідомив, що фракції БЮТ та Блоку Литвина вимагають перерви для проведення консультацій. Відповідно до Регламенту, їм було надано право виголосити заяву.

СТОР. 2

Як продавали будинок КМДА

Учора у столичній книгарні «Сяйво» пройшов відкритий аукціон з продажу приміщень, які нині займає Київська міська державна адміністрація. За словами організаторів торгів, підставою для продажу стало недоцільне використання будівлі.

СТОР. 10

НАМ ПИШУТЬ

Якби депутатом був я...

...то поводився б гідно й не освистував своїх політичних супротивників. Адже кожний має право на власну думку. Тим самим поважав би само-го себе, свою партію, виборців, країну...

Дмитро СТРУЧКОВ.

Чернігів.

Зустрічають по одежинці — проводжають по результату

Почалося екіпірування нашої збірної на олімпіаду

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Учора в Києві почав працювати екіпірувальний центр, якому належить одягти від голови до ніг олімпійську команду України на ігри у Ванкувері. Планується, що честь країни захищатимуть 52 спортсмени в десяти з 15 видів спорту і 45 видах програми. Спеціально для них уже пошиті офіційна парадна і спортивна форми, а також костюми для церемонії нагородження. А поки провідні українські атлети продовжують боротися за право виступити на головному зимовому старті чотириліття, нову форму приміряли їхні колеги по літній олімпіаді.

СТОР. 11

ПОДІЇ

Капітани керувалися різними правилами навігації, що й призвело до трагедії

Капітана українського буксира «Нафтогаз-67» 45-річного Юрія Кулемесіна визнано винним у створенні загрози життю на морі. Таке само обвинувачення висунуто капітану китайського суховантажного судна «Яохай» 37-річному Лю Бо та двом гонконгівським лоцманам (одному з них 61 рік). Усі четверо не визнали своєї провини. Сьогодні окружний суд Спеціального адміністративного району Китаю Сянган (Гонконг) оголосить своє остаточне рішення. Підсудним загрожує до 4 років в'язниці.

СТОР. 11

Аграріям пообіцяли дешевше пальне

На Житомирщині під час весняно-польових робіт цього року в усіх категоріях господарств буде засіяно понад 752 тисячі гектарів. Скільки пального для цього отримає кожен із районів, визначено в розпорядженні, підписаному головою ОДА Юрієм Забелою. Потреба в такому документі виникла тому, що сільськогосподарським товаровиробникам мають виділити нафтопродукти за цінами, які встановлено з урахуванням відпускних цін виробника, вартості транспортування і зберігання та рівня рентабельності не більш як 5 відсотків. Загалом упродовж січня—травня нинішнього року між 23 районами буде розподілено 1540 тонн дизельного пального та 2380 тонн бензину, **повідомляє наш власкор Олексій КАВУН.**

На Гаїті ті, що вижили, сплять поруч із трупами

Ситуація у зруйнованій землетрусом столиці Гаїті залишається критичною. В уряду немає коштів і можливостей для проведення повномасштабних рятувальних операцій і надання допомоги тим, хто вижив.

«Жахливе видовище. Усюди — мертві люди. Хтось прикритий, хтось ні», — **наводить «Уолстрит джорнал» слова одного з очевидців.** «Усі лікарні й морги переповнені, ліків не вистачає», — **передає агентство Франс Пресс слова президента Преваля.**

СТОР. 11

КОРОТКО

- За минулу добу на грип та ГРВІ в Україні захворіло понад 40 тисяч осіб **(Укрінформ).**
- Миколаївщина виконала торік приватизаційний план на 102 проценти **(Укрінформ).**
- У Берліні вчора відкрилася 75-та міжнародна агропромислова виставка «Зелений тиждень» **(Укрінформ).**
- У Черкасах, у районі річкового порту, за сім метрів від берега під лід провалився автомобіль «Субару» **(Укрінформ).**
- Меморіальний музейний комплекс «Пам'яті Героїв Крут» підпорядковуватиметься Міністерству оборони України і стане філією Центрального музею Збройних сил **(Укрінформ).**

На Херсонщині внаслідок значних опадів підтоплено понад 1300 садиб

Правила гри на президентських перегонах змінити не вдалося

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Як зазначив Андрій Кожем'якін, фракція БЮТ ініціювала позачергове засідання з однією метою — внести зміни до закону про вибори Президента з тим, щоб не допустити спотворення волевиявлення виборців. «Однак ми стали свідками брутального фарсу, який розіграє Партія регіонів. Влаштувавши перегони, хто перший скличе засідання парламенту, ПР наповнила порядок денний другорядними питаннями», — сказав бютівець. Він наголосив, що БЮТ вимагає першим розглянути питання змін до виборчого законодавства, інакше члени фракції залишать сесійну залу.

Відкидаючи звинувачення на свою адресу, О. Лавринович зауважив, що він демонструє не що інше як «дотримання норм Регламенту, законів та Конституції України», і оголосив до розгляду проект закону про внесення змін до ст.209 Земельного кодексу. Після цього фракція БЮТ залишила сесійну залу.

Представляючи законопроект, член аграрного комітету Сергій Рижук, зокрема, зазначив, що комітет підтримує проект народного депутата Руслана Лук'янчука, що передбачає розширення напрямів використання коштів, які надходять у порядку відшкодування втрат сільсько- і лісогосподарського виробництва. Це, за його словами, дасть можливість місцевим радам використовувати ці кошти на проведення інвентаризації земель та оплату проектів землеустрою.

Щоправда, ухвалити бодай якесь рішення парламентарі так і не змогли. Як зауважив О. Лавринович, сесія, на якій зареєстровано 221 народного депутата (на початку засідання їх кількість становила 324), не може ухвалювати рішення. Водночас він звинуватив БЮТ у спробі використати парламент у виборчій боротьбі. «Ми всі бачимо результат, якого досягла ця політична сила. Не потрібно намагатись використовувати вищий представницький і єдиний законодавчий орган у своїх вузькопартійних інтересах», — сказав він. Привітавши з днем народження народних депутатів Леоніда Кожару та Василя Потапова, Перший заступник Голови Верховної Ради закрив позачергове пленарне засідання.

Олена ГОРБУНОВА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Віктор Слаута, Михайло Зубець.

У НОМЕР

Вчителі отримають 20-відсоткову надбавку

Перебуваючи у Хмельницькій області, заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко взяв участь в урочистому відкритті загальноосвітньої школи I—II ступенів у селі Волиця Теофіпольського району.

На урочистостях Микола Томенко відзначив активну участь у відбудові цієї школи та загалом соціальної інфраструктури області голови Хмельницької обласної ради Івана Гладуняка і народного депутата з фракції БЮТ Василя Кравчука. «Так, як діє депутатський корпус та місцева влада на Хмельниччині, — це правильний підхід, оскільки йдеться про максимальне об'єднання коштів державних, місцевих та бізнесу для того, щоб активно відновлювати та покращувати соціальну інфраструктуру», — сказав він.

Виступаючи на урочистих заходах, Микола Томенко також поінформував, що урядом буде виконано постанову Кабінету Міністрів від 5 жовтня 2009 року про встановлення з 1 січня надбавки вчителям у розмірі 20 відсотків посадового окладу, незважаючи на те, що секретаріат Президента через прокуратуру всіляко намагається не допустити виконання цієї постанови, а місцеві чиновники знаходять різноманітні приводи, щоб її не виконувати. «Я впевнений, що уряд Юлії Тимошенко зробить усе, щоб із 1 січня вчителі отримали 20-відсоткову надбавку, як це й передбачено постановою Кабінету Міністрів», — наголосив М. Томенко.

Під час зустрічі з керівниками загальноосвітніх шкіл району Микола Томенко також презентував просвітницькі проекти фонду «Справедлива країна». Зокрема, він презентував диск «Слуханка для української малечі», який буде передано в кожний дошкільний освітньо-виховний заклад Хмельницької області. Микола Томенко повідомив, що цією презентацією продовжується реалізація спільного проекту фонду та Національної радіокомпанії України «Слуханка для української малечі». Він поінформував, що диск уже отримали дитячі садочки Житомирської та Рівненської областей, а також кілька районів столиці, та нагадав, що поступово цей диск зможуть безкоштовно отримати всі дошкільні освітньо-виховні заклади, яких в Україні налічується більше 15 тисяч.

Прес-служба М. ТОМЕНКА.

Повернути країні славу світової житниці

До Луцька кандидат у Президенти України, Голова Верховної Ради Володимир Литвин прибув на старий Новий рік. На Волині це свято традиційно відзначається за народними традиціями: весело, зі щедрівками й колядками, побажаннями добра, здоров'я, щастя. В цю святкову атмосферу потрапив і столичний гість, йдучи на місцеве телебачення.

Попри всю неформальну атмосферу, яка панувала вчора на Театральному майдані обласного центру, мешканці Луцька не обминули актуальних сьогодні передвиборних тем. Зокрема поцікавилися, як кандидат у Президенти ставиться до сучасного стану українського села. Відповідаючи на це запитання, Володимир Литвин навів статистичні дані про досягнення України в 1980-х роках, коли з виробництва багатьох видів продовольства, зокрема молока, м'яса, зерна, цукру, вона займала передові позиції не лише в Європі, а й у світі.

«Сьогодні ж, застосувавши передові технології, — зауважив Голова Верховної Ради, — може повернути собі славу світової житниці. Адже не секрет, що нашою пшеницею, цукром та іншим продовольством Радянський Союз упродовж багатьох років підгодовував багато країн так званого соціалістичного табору і країн, що розвиваються. Найприкріше, що ті, хто десятиліттями їв наш дармовий хліб, намагаються зараз повчати Україну. Вони не мають на це морального права. А те, що Україна заявить про себе як передова аграрна держава, це лише питання часу».

Актуальним виглядало вчора і питання про підтримання та збереження народних традицій. На що Володимир Литвин відповів: «Мова, пісня, старовинні обряди — це те коріння, на якому держиться дерево нашого українського роду. Ми повинні їх берегти. І мені, як корінному поліщуку, дороге все те, що пов'язує моє покоління з нашим славним минулим, все те глибинне, що дозволяє відчувати свою приналежність до однієї з найбільших європейських націй».

Лучани дякували кандидатові в Президенти за відстоювання їхніх інтересів у вищому законодавчому органі країни. Ректор Волинського національного університету Ігор Коцан нагадав йому про обіцяний матч-реванш з командою Володимира Литвина з міні-футболу «Фортуна», які у жовтні поступилися з рахунком 3:8.

Володимир Литвин виявився єдиним кандидатом у Президенти України, який не піддався спокусі виступити на площі перед численною аудиторією, а віддав перевагу безпосередньому спілкуванню з мешканцями Луцька. Прихильників від цього серед мешканців головного міста Волині у нього не поменшало.

Микола ЯКИМЕНКО.

Луцьк.

Фото автора.

Толерантність не треба сприймати як слабкість

У Рівному в рамках свого передвиборного турне в якості кандидата у Президенти України Голова Верховної Ради Володимир Литвин у Палаці культури «Текстильник» зустрівся з виборцями.

Серед тих, хто прийшов його послухати, — працівники охорони здоров'я, культури, освіти, студенти місцевих вузів, лісівники, пенсіонери. Були й такі, що ще не визначились, за кого голосуватимуть 17 січня. Тож прийшли у «Текстильник», щоб послухати програму Володимира Литвина, його думки й погляди на актуальні проблеми нашої держави.

— Я досі сумнівалась, за кого голосувати, бо вже надокучили порожні обіцянки кандидатів, яким після виборів гріш ціна, — ділиться враженнями від зустрічі рівнянка Ганна Прищепа, яка вже кілька років на пенсії і на собі відчула, як жити на неї, мізерну. — У Литвині підкупило те, що він не розкидається обіцянками, а каже, що може реально зробити для поліпшення нашого життя, його серйозність, врівноваженість, толерантність, яку дехто помилково сприймає як слабкість. Не шкодую, що витратила час. Бо після цієї зустрічі я вже визначилась із своїм вибором.

Цього дня Володимир Литвин виступив по місцевому радіо і телебаченню.

Олександра ЮРКОВА.

Нам доведеться визначитися із формою влади

Усі 18 років своєї незалежності Україна йшла в тупик. Таке переконання висловила учора Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко під час своєї прес-конференції для регіональних ЗМІ. Причину такого розвитку подій вона вбачає у тому, що протягом цього часу жоден із лідерів країни не жив і не працював для людей. Змінити ситуацію можуть лише кардинальні реформи, запевнила очільниця Кабміну. А відтак окреслила своє бачення подальшого розвитку країни.

Юлія Тимошенко виділила п'ять пріоритетів, які ставитиме перед собою для розбудови України. Передусім, повідомила вона, необхідно буде визначитися, яким шляхом ми розвиватимемося далі. Для цього, переконана Прем'єр-міністр, доведеться визначитися із формою правління. Адже особливого занепаду держава зазнала саме після змін в Конституції, які призвели до розбалансування влади. Однак вирішувати, чи парламентською, чи президентською бути Україні, має народ, наголосила Юлія Тимошенко. Тільки після того чітку форму правління можна буде закріплювати законодавчо.

Другим кроком глава уряду назвала підвищення рівня індексу людського розвитку. Нині наша країна за цим показником, який включає в себе 120 параметрів, починаючи від стану культури серед населення до сприятливості інвестиційного клімату, займає 80 місце. За п'ять років свого імовірного керування Юлія Тимошенко береться вивести Україну в тридцятку лідерів за цим показником.

Не менш важливою серед пріоритетів прем'єр назвала енергетичну незалежність держави. Щоб досягнути цього, вона планує активніше розвивати видобуток власних нафти й газу, для чого розроблятимуться чорноморські шельфи. Робитиметься акцент і на вугільну промисловість, а підприємства, які розвиватимуть відновлювані джерела енергії, звільнятимуть від податків. Юлія Тимошенко також має намір створити найсучаснішу в країнах Східної Європи систему медицини та науки. Останнім пріоритетом, але не менш від цього важливим, Прем'єр-міністр назвала членство України в ЄС. Уже за перший рік свого правління вона обіцяла підписати угоду про асоціацію для інтеграції в європейський простір. А також глава уряду взяла на себе зобов'язання «будувати Європу в Україні».

Вл. інф.

«Найприкріше, що ті, хто десятиліттями їв наш дармовий хліб, намагаються зараз повчати Україну»

«Кандидатські дисертації» на тему «Як нам організувати владу»

На шляху до здобуття влади кандидати на пост Президента роздають щедрі новорічні та різдвяні обіцянки. Та чи вистачить у них в разі перемоги владних повноважень, щоб виконати обіцяне? Чи не вийде так, що черговий переможець згодом розповідатиме, що для втілення задуманого в нього не вистачило влади? Саме тому напередодні президентських виборів ми вирішили проаналізувати передвиборні програми на предмет того, якою б кандидати хотіли бачити організацію влади в державі. Відразу ж зауважимо, що більшість претендентів на булаву схиляється до парламентсько–президентської, президентсько–парламентської чи суто президентської або парламентської форми правління. Ще близько третини «кандидатських дисертацій» розкривають цю тему лише в загальних рисах.

Парламентсько-президентська: потрібно виконувати чинну Конституцію

Логічно, що **Олександр Мороз,** як один з ініціаторів політреформи 2004 року, виступає за збереження парламентсько-президентської форми правління, а основною причиною всіх бід вважає «брутальне порушення владою законів та Конституції». Отож, на відміну від більшості кандидатів, О. Мороз переконаний, що порядок у країні можна навести в рамках чинної Конституції. Разом з тим він наголошує на необхідності завершення конституційної реформи, що передбачає ліквідацію районних держадміністрацій та надання органам місцевого самоврядування фінансових і організаційних можливостей для здійснення влади.

Володимир Литвин також вважає, що головною передумовою ефективності влади є чітке дотримання норм чинної Конституції. «Якщо не виконуватиметься нинішня Конституція, то немає впевненості, що інша, навіть найкраща, Конституція буде виконуватись», — заявляє він. Проте не виключає, що після президентських виборів політикум повернеться до розгляду змін до Основного Закону. Поряд з цим серед нагальних завдань В. Литвин бачить перехід до парламентських виборів за відкритими списками, запровадження заборони на обрання народних депутатів більш як на два терміни поспіль, повне скасування інституту недоторканності, ліквідацію державних адміністрацій та створення на рівні областей і районів виконавчих комітетів.

Віктор Янукович у своїй передвиборній програмі обіцяє забезпечити вдосконалення механізмів державної влади та зміцнення засад парламентаризму і демократії. При цьому значну роль має відігравати місцеве самоврядування, котре має стати надійним та міцним фундаментом народовладдя. Виходячи з цього, В. Янукович насамперед пропонує розширити повноваження місцевих рад та максимально усунути бюрократичний апарат від вирішення питань розвитку територіальних громад. З цією метою пропонується реформувати міжбюджетні відносини на користь місцевого самоврядування. Проте й він не виключає перегляду конституційної реформи 2004 року, однак робити це пропонує після подолання кризи, а до того часу йому «вистачить тих повноважень, які є».

Арсеній Яценюк однією з найголовніших проблем влади вважає закорінену в політичній системі корупцію, що «продукує та обслуговує кланово-олігархічний лад». В разі перемоги на виборах Президента він виступатиме за негайне обрання нової Верховної Ради та місцевих органів влади. Ці вибори мають відбутися на основі нового виборчого закону, за яким партійний список буде відкритим та закріплюватиме конкретних партійних кандидатів у депутати за конкретними виборчими округами. Натомість право змінювати Конституцію А. Яценюк пропонує передати виключно до відання народу, тобто будь-які зміни повинні ухвалюватися тільки через загальнонаціональний референдум. Виходячи з цього, він не підтримує закликів до негайної зміни Конституції. «Не можна поспішати в конституційних питаннях, тим більше не можна підлаштовувати норми Конституції під ситуацію, як це відбувалося в середині року, коли дві політичні сили фактично намагалися кардинально підлаштувати країну під себе й поділити її на двох», — заявив А. Яценюк. Замість цього він бачить потребу в тому, «щоб усі виконували чинну Конституцію».

Президентсько-парламентська: переглянути конституційну реформу 2004 року

На думку **Юлії Тимошенко**, однією з причин нинішньої кризи є руйнація вертикалі влади, повний хаос та некерованість країною. «Це трагічні наслідки безвідповідального внесення змін до Основного Закону в грудні 2004 року. Конституцію в новій редакції треба ухвалювати невідкладно», — зазначається в її передвиборній програмі. Щоправда, програма не містить чіткої відповіді на запитання, якою Ю. Тимошенко хотіла б бачити владну вертикаль, проте в ній декларується необхідність знищення «корупційного союзу влади та олігархії». А щоб наблизити відповідальність влади за корупційні дії та за порушення законів і Конституції, вона пропонує надати опозиції право призначати голову Рахункової палати та керівників контрольних парламентських комітетів з одночасним наданням парламентським слідчим комісіям права звертатися до суду стосовно притягнення до кримінальної відповідальності окремих посадових осіб. Стосовно процедури зміни Основного Закону, то, загалом вважаючи, що ухвалити нову Конституцію можна лише шляхом об'єднання політичних сил у парламенті, Ю. Тимошенко не виключає винесення на всенародний референдум питання про те, яка форма правління, президентська чи парламентська, повинна бути в країні.

На схожих позиціях стоїть і **Людмила Супрун,** котра також переконана, що «конституційна реформа, започаткована в грудні 2004 року, виявилася хибною як за концептуальним спрямуванням, так і за практичною реалізацією» та що внаслідок політико-бюрократичних маніпуляцій український народ практично усунуто від участі в здійсненні координаційно-управлінських завдань, що мають стратегічне загальнонаціональне значення. Отож вона виступає за обгрунтоване оновлення Конституції, котра має стати новим суспільним політико-правовим договором, спроможним консолідувати український народ, удосконалити взаємодію органів державної влади та інститутів громадянського суспільства. Поряд з цим потрібно створити дієві механізми для кадрового очищення керівних інститутів, відкликання депутатів і державних службовців, які скомпрометували себе корупційними й аморальними вчинками. Також Л. Супрун обіцяє ініціювати підготовку законодавчих актів, що відкриють простір для реальної децентралізації виконавчої влади та зміцнення системи місцевого самоврядування. «Державний центр повинен поділитися з регіонами владними повноваженнями та матеріально-фінансовими ресурсами, створити умови для правової, економічної та організаційної самодостатності територіальних громад українських міст, селищ і сіл», — вважає вона.

Найактивніше за необхідність ухвалення нової редакції Конституції впродовж минулого року виступав **Віктор Ющенко.** Отож, констатуючи в передвиборній програмі, що країна досягла б більшого, якби деструктивні зміни до Конституції від 2004 року не розбалансували державний механізм, нинішній глава держави відсилає виборців до власного проекту Основного Закону. Нагадаємо, що його варіантом конституційної реформи пропонувалося утворити двопалатний парламент — Національні збори та сенат. Основне завдання сенаторів — затвердження законів, ухвалених нижньою палатою. Стосовно посади Президента, то, з одного боку, його повноваження пропонується дещо скоротити (глава держави втрачає право пропонувати кандидатури глав МЗС і Міноборони та призупиняти дію актів Кабміну з економічних питань), а з другого — Президент може в будь-який момент розпустити парламент та звільнити Генпрокурора і керівників спецслужб. Однак призначати нових керівників цих відомств глава держави може лише за згодою парламенту. Крім того за Президентом зберігається право скасовувати урядові акти з питань зовнішньополітичної діяльності, оборони та безпеки держави.

Варто зауважити, що В. Ющенко не є стійким прихильником президентсько-парламентської форми правління. Зокрема, наприкінці минулого року він зазначив, що на сучасному етапі країні краще підійшла б президентська модель влади. «Я переконаний, що країна з перехідною економікою краще б долала бар`єри, якби в нас була президентська модель влади. Не прем`єрська і парламентської більшості, а як була за Кучми. Вона б концентрувала повноваження на Президенті і можна було б легше та оперативніше реагувати на виклики, які виникають», — зауважив він.

Президентська: один голова та одна булава

Найчіткіше свою позицію викладають кандидати, котрі обстоюють президентську форму правління. Зокрема, **Анатолій Гриценко,** пропонуючи власну Конституцію Порядку, наголошує, що Президент має особисто формувати та очолювати уряд. «Президент сам виконує те, що обіцяв. У приміщенні Кабміну. Решта будівель звільняються», — наголошує він. Паралельно пропонується посилити місцеве самоврядування, для чого на місця передаються повноваження і ресурси. Одночасно підлягають ліквідації районні держадміністрації, а функції обласних адміністрацій зводяться до координації та контролю. А. Гриценко обіцяє на 30 відсотків скоротити кількість міністерств та відомств, на 50 відсотків — кількість керівних посад у них та на третину — чисельність апарату по всій владній вертикалі. «Якщо впровадити такий механізм, у новообраного Президента з'явиться реальна можливість реалізувати програму, з якою він ішов на вибори», — зазначає Гриценко та додає, що це допоможе усунути всі протиріччя між нинішніми трьома урядами — Кабміном, секретаріатом Президента та РНБО.

За сильну президентську владу та дієвий механізм імпічменту, котрий убезпечить від узурпації влади, виступає й кандидат на посаду глави держави **Сергій Тігіпко.** З цією метою він обіцяє ініціювати ухвалення нової редакції Конституції, в якій «буде зафіксовано роль Президента та підконтрольного йому уряду як реального та незаперечного центру державної та виконавчої влади». Щоб радикально підвищити ефективність влади та ліквідувати підгрунтя для корупції, пропонується скасувати практику призначення на державні посади за квотами політичних сил та заборонити політичну діяльність чиновників. На підтвердження того, що нинішня політична еліта не готова працювати в умовах парламентської республіки, С. Тігіпко пропонує звернути увагу на ситуацію в парламенті, де «колективна відповідальність швидко виродилася в колективну безвідповідальність».

Олег Тягнибок у своїй передвиборній програмі також зазначає, що Україна має бути унітарною, президентською республікою, парламент має складатися з 300 депутатів, обраних на три роки за відкритими виборчими списками. До цих заходів пропонується додати виборність місцевих суддів та просту процедуру відкликання депутатів, місцевих керівників та тих само суддів.

Парламентська: ліквідувати посаду Президента

Петро Симоненко своїм найголовнішим завданням вважає ліквідацію самого поста Президента та перетворення України на парламентську республіку. На місцях влада має перейти від призначуваних зверху голів держадміністрацій до виконкомів рад, повноваження яких істотно розширяться. При цьому рішення з найважливіших питань пропонується ухвалювати під час всеукраїнського референдуму. «Мною буде запропоновано для прийняття у встановленому Основним Законом держави порядку проект нової редакції Конституції -справді народної Конституції. На її основі буде проведено в 2010 році парламентські вибори та вибори до органів місцевого самоврядування. Перед новообраною Верховною Радою я складу повноваження Президента», — зазначає П. Симоненко.

Про корінь зла, болото та люстрацію влади

Решта кандидатів на пост Президента стосовно майбутньої організації влади в державі висловилися в загальних рисах. Зокрема, **Юрій Костенко** обіцяє «запровадити ефективну владу через проведення виборів до парламенту за відкритими партійними списками, що дасть змогу громадянам контролювати персональний склад законодавчого органу, зменшить можливості для політичної корупції, запровадити заборону «іменних» блоків як способу свідомого одурювання виборців».

Олег Рябоконь, вбачаючи корінь зла в «порочній системі влади» (коли Президент-директор вирішує, кому і скільки належить державного ресурсу), не хоче «рулювати» цією системою та ставати її частиною. Натомість він вважає, що «Президент повинен очолити рух формування громадянського суспільства», щоб за наступні п'ять років «побудувати альтернативу існуючій системі влади шляхом створення умов для самоорганізації громадян». Починати наведення порядку О. Рябоконь пропонує з власного будинку та двору, а далі — «об'єднавшись з іншими будинками, ми наведемо порядок у мікрорайоні, після мікрорайону, міста — наведемо порядок у країні».

Сергій Ратушняк закликає запровадити «конституційне і законодавче закріплення жорсткої відповідальності від Президента до останнього голови сільради за взяті на себе передвиборні обіцянки». При цьому має функціонувати чіткий та прозорий механізм щорічного звіту з можливістю відкликання будь-якого обраного представника влади. Виходячи з останнього посилу, С. Ратушняк виступає за розширення принципу виборності на керівників регіонів, суддів, керівників фінуправлінь. Стосовно майбутніх повноважень Президента, Верховної Ради та уряду, то ці питання він пропонує вирішувати виключно через референдум.

Удвічі скоротити кількість чиновників та провести повну атестацію державних службовців на професійну та моральну відповідність посаді обіцяє **Інна Богословська.** Вона також виступає за проведення реформи державної служби, коли міністр як політична фігура визначатиме політику міністерства, а державні секретарі забезпечуватимуть професійну та деполітизовану роботу державних службовців. Серед інших пропозицій — запровадження мажоритарної системи виборів до місцевих органів влади та змішаної системи (50 на 50) до Верховної Ради і парламенту АРК, а також радикальне обмеження депутатської недоторканності, повернення місцевим органам влади узурпованих центром функцій.

Михайло Бродський, піднявши над своєю програмою гасло «Друзі, давайте жити дружно», разом з тим усім державним службовцям обіцяє, що вони відповідатимуть за свої рішення у сфері публічних фінансів та національної економіки, в тому числі й за завдання збитків державі внаслідок ухвалення помилкових чи корупційно вмотивованих рішень.

Олександр Пабат порівнює розбудовану в Україні систему влади з болотом та висловлює готовність провести повну й беззастережну люстрацію влади на всіх рівнях і гілках.

І, нарешті, **Василь Противсіх** також не проти «поміняти на всіх ділянках влади людей — на тих, хто своєю чесністю, патріотизмом, працездатністю та професіоналізмом довів, що справді служить українському народові, нашій державі». Але де їх таких узяти, та ще й для всіх ділянок влади?

Передвиборні програми читав Сергій ЛАВРЕНЮК.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Новий керівник Держкомрезерву України: «Порядок денний — реформи у системі»

Держкомрезерв отримав нового керівника. Рішенням уряду на цю посаду призначений Володимир Альохін **(на знімку)**. Фахівець цілком профільний, що у посадових призначеннях у цьому відомстві — велика рідкість. Виходець із системи державного резерву — останній рік він очолював профільний Інститут УкрНДІ «Ресурс», який працює у складі Держкомітету з питань матеріального резерву та відповідає за контроль якості продукції, яка купується державою про запас. Відразу після призначення новий керівник заявив про намір запровадити низку змін у роботу комітету. Що це за зміни і на що спрямовані — з цими питаннями ми звернулись до новопризначеного керівника Держкомрезерву.

— Володимире Іллічу, про які зміни йдеться? Що вас, як нового керівника, нині не влаштовує у роботі Держкомрезерву?

— Зміни потрібні завжди, адже світ змінюється. Змінюються економічні умови. А відтак треба завжди бути готовим до нових викликів сучасності. Найперше я маю намір розібратися з тим, що є у системі державного резерву, вивчити усі напрацювання попередників і вже потім приймати рішення. Свої пропозиції та висновки озвучу на підсумковій колегії наприкінці січня. У ній братимуть участь усі керівники підприємств нашої системи. Звичайно, є завдання, які ніхто не скасовував і які були і будуть — це формування належного рівня запасів для країни. А серед завдань, які мають змінити роботу комітету, — створення нової ідеології Концепції реформування системи. Згідно з якою відбудеться оптимізація функцій усієї структури, що буде сприяти наповненню спеціального фонду держбюджету України. Передусім змінимо механізм оновлення резервів — воно має бути не лише фізичне (термін придатності яких спливає. — **Ред.**), а й моральне. Давно не секрет, що у засіках країни лежить продукція, яка ніколи вже не може бути використана на користь економіки. Такі товари треба продати, а вивільнене місце заповнити продукцією, яка може бути затребувана у скрутний для держави час. Крім того, я проаналізував усі реформаторські дії попередників. Наприклад, такі новації, як запровадження часткового зберігання державних запасів безпосередньо на підприємствах-виробниках, а не на складах системи Держкомрезерву. Є доручення першого віце-прем'єра Олександра Турчинова — підготувати матеріали з пропозиціями — як надалі має працювати наш комітет. Вважаю, що треба створити робочу групу з представників практично всіх міністерств та відомств. Ми повинні спільно винести на обговорення — що треба сьогодні зберігати, як, скільки і де.

— Ви говорите про нову концепцію реформування системи держрезерву. Можна більш детально?

— Насамперед ідеться про розмежування функцій та повноважень центральних органів виконавчої влади, причетних до формування та використання державних ресурсів. Наступним надзвичайно відповідальним завданням є наукова розробка номенклатури та норм накопичення державного і мобілізаційного резерву, які мають відповідати сучасним економічним, соціальним, енергетичним та іншим потребам держави. На часі також питання оптимізації структури державного резерву. Якщо ця концепція запрацює, то це реальне джерело ресурсів для розвитку системи загалом.

— А це дасть можливість впроваджувати новітні економічні програми та розвивати виробничу сферу, про що постійно говорить Прем'єр-міністр України?

Ви згадали про те, що переглядатимете запроваджену 2009-го новацію — часткове збереження державних запасів на підприємствах-виробниках. З чим пов'язане бажання переглянути цей механізм?

— Не переглянути, а проаналізувати доцільність та ефективність. Це досить позитивне напрацювання, але треба брати до уваги сучасні реалії. Добре, якщо продукція зберігається на території підприємств-виробників. Так вона регулярно оновлюватиметься та завжди буде свіжою. Але хто може гарантувати, що завтра це підприємство не стане банкрутом. Сьогодні не слід скочуватися до крайнощів. Бо зберігати продукцію виключно на складах системи держрезерву теж буде складно. Бо чимало з них будувалися 30-40 років тому. Та й технології зберігання надто застаріли. Приміром, м'ясо сьогодні не можна зберігати простим накладенням, хоча воно у замороженому стані. Сучасні вимоги — це кожна тушка на окремому гачку з біркою та докладною інформацією про продукт. Тому ще раз хочу наголосити, що ми хочемо знайти оптимальний баланс між усіма можливостями зберігання державних запасів та убезпечити країну від можливих втрат та зайвих ризиків.

— Як щодо якості продукції? Хто відбирає постачальників?

— Про якість у нас дбає Інститут УкрНДІ «Ресурс». Куратор Держкомрезерву — заступник міністра економіки Сергій Краснокутський, коли працював першим заступником попереднього голови комітету, зумів встановити за Інститутом ключову роль у перевірці якості продукції. Сьогодні жоден з постачальників не зможе продати державі товар сумнівної якості. Продукцію перевіряють в лабораторіях на сучасному обладнанні. УкрНДІ «Ресурс» акредитований на єврорівні. Його перевірки визнають не лише в СНД, а й у Європі. Фактично за рівнем техніки та технологій він другий після аналогічного інституту в Росії.

— Держкомрезерв завжди боровся зі зловживаннями у своїй системі. Як ви продовжуватимете цю справу?

— Так, перевірки в системі Держкомрезерву справді еволюціонували з дріб'язкових до системних. Якщо раніше перевіряли — на якомусь підприємстві не так використали партію рукавичок чи 100 літрів пального пішло у не тому напрямку, то сьогодні перевірки докорінно змінились. Зупиняються зловживання значно більших розмахів. Усе це відбулось завдяки глибокому реформуванню нашого контрольно-ревізійного департаменту. Скільки працюватиму на цій посаді, я підтримуватиму та розвиватиму цей досвід. Наразі я своїм наказом контрольно-ревізійний департамент вивів безпосередньо під своє керівництво і буду особисто координувати його діяльність. На 2010 рік у нас багато завдань, визначених Кабінетом Міністрів, відчувається чимала підтримка з боку нашого профільного координатора — Мінекономіки. Хочу наголосити, що самі ми мало що б зробили. Як у минулому році, так і вже в новому ми відчуваємо підтримку і розуміння з боку уряду та особисто Прем'єр-міністра України, профільного міністерства. Ми впевнені, що, працюючи з відданістю справі, ми зможемо втілити в життя наші ідеї та виконати всі поставлені урядом завдання.

Чи вдалося завоювати виборця?

ДУМКИ ВГОЛОС

Здавалося б, офіційна передвиборча кампанія не так давно стартувала, а вже час підбивати її підсумки. У цьому реченні багато умовностей. Адже протягом останніх років п'яти українське суспільство живе у стані перманентних виборів, а відтак не встигає відпочити від різноманітних агіток. Тим часом підручники з піару вчать: застосовані одного разу політтехнології впливають на свідомість громадян менш ефективно, якщо їх використати вдруге. Втрачається новизна, а ходи, які мали б бути непередбачуваними, легко прогнозуються не те що аналітиками, а й пересічним населенням. Пошук креативних підходів — основне завдання, яке ставиться перед політтехнологами всього світу. Уявляєте, як важко доводиться тим, які працюють у вітчизняному суспільстві?

Про те, що української президентської кампанії торкнулася творча криза, можна було здогадатися ще влітку. Тоді, коли фактично без оголошення війни, тобто офіційного старту перегонів, один із на той час імовірних кандидатів на найвищу посаду Арсеній Яценюк вийшов на свій фронт у сіробрунатних тонах. Це було схоже на чорний піар з боку опонентів. З'ясувалося — ні. Свої проплачені технологи вигадали такий хід, який мав би привертати увагу людей і, очевидно, підтверджувати рішучість кандидата. Увагу привернути справді вдалося, але рейтинг такий похмурий і агресивний підхід, схоже, не особливо підняв. Щоправда, з часом кольору на плакатах додалося, а сам кандидат «вийшов» з-за риштування і замість сумнівного силуету глянув на виборців своїм справжнім обличчям. Однак усе одно чорно-білим. Ніби підкреслюючи — нема чому особливо тішитися. Це видавалося досить сміливим у контексті того, що рекламну акцію із чорно-білих світлин іншого кандидата на пост Президента — Інни Богословської перед тим політологи нищівно розкритикували. Мовляв, це умовно свідчить, що місце такого кандидата в минулому. Інна Богословська не забарилася, і вже невдовзі її плакати майоріли різнобарв'ям. Однак заради справедливості слід додати, що більш оптимістичними вони від цього не стали.

Загалом, мабуть, за всі роки незалежності не було жодної передвиборної кампанії, яка би відзначалася такою кількістю агресії й негативу. Сюди, наприклад, сміливо можна віднести й піар-кампанію Анатолія Гриценка, який також уподобав стиль мілітарі, оголосивши себе «ворогом їхньої держави», очевидячки, забувши, що як би не було сумно, але їхня держава — це й держава всього українського народу. «Перший непрохідний» виглядав цілком логічним продовженням такого старту піар-кампанії цього кандидата.

На цьому фоні біг-борди Віктора Януковича, Володимира Литвина та Сергія Тігіпка виглядали особливо миролюбними. Спокійні, врівноважені обличчя, легкий для сприйняття фон і чітко сформульовані гасла. Усе було би навіть близько до ідеального, якби не так приїлося нашому вибагливому в політтехнологіях виборцеві. Відтак можна припустити, що на того ж таки маленького українця таа агітка особливого враження не справила, якщо її взагалі хоч якось відзначили.

Окремо хочеться виділити кампанію Юлії Тимошенко. Тут, здавалося б, комар носа не підточить. Якщо не зважати на фальстарт, узятий ще влітку. Як народу пізніше пояснили зміст розвішаних тоді по всій країні біг-бордів, вона — це Україна. Однак бренд «вона» активно використовувався в подальшій політичній агітації за цього кандидата, і отут уже стає не зовсім зрозуміло: чи то народ зі своїх податків оплатив розкрутку Прем`єр-міністра, чи то глава уряду із власної щедрості в умовах кризи за свої кровні піарить Україну? У будь-якому випадку, вже зараз можна говорити, що піар-кампанія цього кандидата стала однією з наймасштабніших у нашій країні з часів незалежності. Натомість команда нині діючого глави держави Віктора Ющенка підігріла виборця якраз запізнілим стартом передвиборної кампанії. Коли, здавалося б, вже всі зареєстровані кандидати так чи інакше дали про себе знати, у його штабі мовчали. Блискучий хід, який підігрівав інтерес у виборця і підкреслював, що чинний Президент не зловживає службовим становищем і веде свою піар-кампанію точно за правилами, було зведено нанівець першими ж біг-бордами. Вони сповіщали країну, що Президент зробив за п'ять років свого правління. Це навівало невеселі думки про те, що ще не зроблено, та й взагалі нагадувало підбиття підсумків. А от Петро Симоненко, як і належить чесному комуністові, від наглядної агітації взагалі відмовився, зробивши про це відповідну заяву. Ще низка кандидатів на пост Президента хоча й не відмовлялася себе рекламувати, особливо на створення загальнонаціонального іміджу не витрачалася, охоплюючи здебільшого лише ті регіони, в яких «світить» зібрати якнайбільше голосів.

Як бачимо, у створенні візуального образу політтехнологи особливих успіхів не досягли. Натомість, очевидно, із світлою пам'яттю про Майдан, політиків кинули в маси. Поїздки в найвіддаленіші куточки країни, особисті зустрічі з виборцями, участь у політичних шоу — все це активно використовувалося. Основним агітаційним ремаментом у президентській кампанії-2010 стали майдани і площі, актові зали і робочі приміщення. Усі як один кандидати згадали, як вийшли з народу, і обіцяли надалі з ним жити. До речі, передвиборні обіцянки цього року були щедрі, як ніколи. Щедрі настільки, що мимоволі напрошувався висновок: виконувати їх ніхто не збирається. Хоча незважати на обіцянки політиків наш народ навчився вже давно — ще з тих часів, коли будувалося світле майбутнє. А от вийти на центральну площу свого міста і послухати, що скаже поважний гість, потанцювати «на шару» під улюбленого виконавця — чом би й ні? Навіть якщо він агітує голосувати за кандидата, якого нема наміру підтримувати.

Чи вдалою була піар-кампанія президентських виборів-2010? Мабуть, тут вирішальне слово мають сказати не психологи чи політологи, а ви — прості люди. Ті, які щодня йдуть на роботу, не помічаючи, як одне обличчя на біг-борді змінює інше, які не підходять до агітаційних наметів навіть з цікавості «що там дають», які перемикають телевізійний канал, тільки-но на екрані з'являється напис «політична реклама». Головне — вчасно позбутися думки, що, заощадивши на цікавих піар-технологіях, політики зекономили на власному народові, який усе одно на вибори прийде і віддасть заповітний голос.

Надія СМІЯН.

Наскільки вдалою була піар-кампанія президентських виборів-2010?

Спочатку створіть умови

ДО УВАГИ МІНІСТРА

Від ведучого. Педагоги шкіл національних меншин Берегового попросили мене надіслати їхнє звернення Прем'єр-міністрові. Я вирішив його оприлюднити, бо проблеми, порушені в листі, стосуються не лише закарпатців. І вирішувати їх, певна річ, Юлія Тимошенко одноосібно не стане. Для цього є профільне міністерство, яке має запропонувати вихід із ситуації.

До його керівника «Голос України» б'є чолом із пропозиціями (проханнями, вимогами) протягом років. Практично жодної реакції! У тому числі на публікації щодо переходу шкіл на українську мову протягом трьох років; тестування дітей нацменшин виняткове українською тощо.

Ці, зокрема, проблеми — головний біль не лише угорців. Хіба на Буковині, в Криму, інших регіонах усі діти представників нацменшин готові на достойному рівні демонструвати свої знання державною мовою?

Шановна Юліє Володимирівно!

До вас звертаються педагоги шкіл національних меншин.

Переконливо просимо вас скасувати наказ про обов'язкове тестування випускників шкіл національних меншин з української мови та літератури. З такою заявою ми вже зверталися до міністра освіти п. Вакарчука, але він нас, схоже, не хоче зрозуміти.

Угорська мова — це не слов'янська і вивчати її нелегко, бо, на жаль, не створено належні умови для цього. Досі учні не забезпечені ні словниками, ні підручниками з української літератури тощо. Навчальні програми не відповідають вимогам тестів. Дуже несправедливо ставити однакові вимоги до випускників-угорців і випускників-українців, для яких «мова солов'їна» є рідною. Хіба можна в такій ситуації говорити про рівні права при вступі до вузу?!

К. МАРГІТИЧ, Є. ЧОТАРІ.

Берегове
Закарпатської області.

Про що мовчимо?

«Голос України» не отримав відповіді на публікації під рубрикою «До уваги міністра» тощо:

«Сучасний освітній менеджмент: профанація чи впровадження?» — 16.07.2009;

«Хто і як організовує роботу приймальних комісій» — 17.07.2009;

«Студенти в памперсах» — 26.08.2009;

«Школа на замку» — 4.09.2009;

«Звертаємося вдруге: не рубайте» — 13.11.2009;

«Брехати не треба!» — 20.11.2009;

«...А ще й профільність» — 27.11.2009.

А тим часом

Іван Вакарчук зустрівся з міністром закордонних справ Угорської Республіки Петером Балажем. Високопосадовці обговорили проблеми забезпечення підручниками шкіл з угорською мовою навчання і особливості вступної кампанії-2010.

Міністр освіти і науки зазначив, що з 2007 року тривав перехідний період і випускники мали змогу підготуватися до складання тестів українською. «Нашу позицію зрозумів і підтримав президент Угорської Республіки, — сказав Іван Вакарчук. — Петер Балаж отримав відповіді на всі запитання і, в свою чергу, високо оцінив роботу МОНУ із забезпечення освітніх потреб угорської національної меншини, зазначає освітянське видання в оптимістичній кореспонденції «Права угорської національної меншини дотримано».

Український міністр інформував гостя: у нашій країні функціонує 70 дитсадків і 71 школа з угорською мовою навчання. Спростував чутки про те, що в 2010-му передбачається зменшити видрук підручників для угорських шкіл. Підтвердив, що МОН не зменшує кількість годин на вивчення рідної мови, випускники при тестуванні будуть забезпечені словниками термінів.

Отже, «все хорошо, прекрасная маркиза»?

Відповідь на це запитання ми дамо після відрядження на Буковину і Закарпаття.

Юних шахістів підтримала облрада

ШИРШЕ КОЛО

У Миколаївському шаховому клубі відбулися чемпіонати області з шахів серед чоловіків та жінок. Наймешим у цих змаганнях було по 9–10 років, найстаршому — учаснику Великої Вітчизняної війни Михайлові Рябченку — 86. Миколаївщина — чи не єдина область країни, яка віднедавна виплачує з обласного бюджету стипендії перспективним спортсменам-шахістам.

Дмитро Даниленко, директор шахового клубу Павло Трощенко, Віталій Сивук, Олександр Бортник (зліва направо).

Наймолодшому стипендіату — Євгенії Александровій — 10 років. Дівчинка — бронзовий призер чемпіонату України серед однолітків. Найстаршому — Віталію Сивуку — 17. Він — чемпіон України серед юнаків до 18 років, переможець міжнародного опен-турніру «Інгульські мости».

Серед тих, кого матеріально підтримує облрада — призер чемпіонату Європи серед юнаків до 16 років, чемпіон України, переможець неофіційного командного чемпіонату світу у складі збірної країни Дмитро Даниленко.

Унікальні здібності до шахів тренери свого часу помітили у братів Бортників. Їх родина мешкає в Олександрівці Вознесенського району. Сашко грає в шахи з двох з половиною років. Його тренер — старший брат Микола.

Сашку тепер 13, посів 4-те місце на чемпіонаті світу, 8-ме — на чемпіонаті Європи, він чемпіон України серед ровесників.

На обласному чемпіонаті з шахів у 2009-му брати Бортники показали достойні результати — четверте і п'яте місця. Третє місце — у одного з перших випускників обласної дитячо-юнацької школи Армена Вартапетяна.

Дещо не пощастило чемпіону двох останніх років Віталію Сивуку, у якого другий результат. Лише на крок він відстав від переможця Степана Лоца (випускника ДЮСШ, вже недавнього).

Переможцями обласного турніру з шахів серед дівчат стали Анастасія Рахмангулова, Ірина Федюк, Ольга Іваненко. Усі — обласні стипендіати.

Миколаївська обласна дитячо-юнацька спортивна школа із шахів (директор Руслан Хамзин) має сильні позиції на теренах України, її вихованців шанують і за рубежем. Серед 16 тренерів — п'ятеро майстрів спорту. Досвідчені професіонали, крім того, є від природи талановитими педагогами.

— Вважаю, допомагати потрібно тим, хто потребує допомоги, — каже голова Миколаївської обласної ради Тетяна Демченко.

— Турніри підтвердили, що юні спортсмени змагаються на рівних, — зазначив директор Миколаївського шахового клубу Павло Трощенко. — Звання стипендіата є не лише моральним стимулом для хлопців та дівчаток, а й певною матеріальною підтримкою їхніх родин.

Олександра МЕНТЕЛЬ.

Миколаївська область.

Фото автора.

НАША ДОВІДКА

Для реалізації обласної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2012 року виділено 860 тисяч гривень. У тому числі: 625 тисяч — на виплату стипендії спортсменам-кандидатам до національної збірної команди та їх тренерам; 164 тисячі гривень — на утримання обласного центру «Спорт для всіх».

ТРИВОЖНИЙ ДЗВІНОК

Не карантин — так вибори

Школярикам, які не люблять гризти граніт науки, цього навчального року привалило щастя. Грипозно-респіраторний карантин «з'їв», наприклад, у Запоріжжі майже шість тижнів. Випускникам не позаздриш: щоб наздогнати процес, не допоможе навіть рекомендована школам «усушка-утруска» навчальних програм. Особливо важке становище у ЗОШ, де навчаються шість днів.

До речі, хоча в області лютує грип (чого не спостерігалося торік у листопаді), усі 120 шкіл обласного центру працюють. Зниження відвідуваності незначне.

А тим часом учнів знову чекають вимушені канікули.

Як повідомила заступник начальника міського управління освіти і науки Наталія Вітковська, 105 із 120 шкіл змінили свій статус і стали виборчими дільницями.

Після виборів райво та директори мають самі встановлювати порядок роботи «за фактом». Усе залежатиме від того, як швидко виборчі дільниці звільнять шкільну територію. Добре, що рекомендовано передусім забезпечити навчання 9-х та 11-х класів...

***Леонід* СОСНИЦЬКИЙ.**

Запоріжжя.

ЛИПКІ РУКИ

«Згоріли» держслужбовці

Працівники Головного управління боротьби з організованою злочинністю МВС України здійснюють перевірку достовірності дипломів про вищу освіту службовців органів влади та місцевого самоврядування. Викрито десять фактів можливого використання ними підроблених документів.

Зокрема, в Криму зафіксовано два випадки, у Миколаївській та Одеській областях — по три, на Херсонщині та в Києві — по одному.

Переважна більшість «спеціалістів» за липовими документами влаштувались свого часу в райдержадміністраціях.

***

На Чернігівщині працівники Державної служби боротьби з економічною злочинністю викрили двох викладачів одного з вищих навчальних закладів, котрі в грудні минулого року вимагали та отримали хабарі на загальну суму 7,2 тисячі гривень від студентів за успішний захист ними курсових робіт. Прокуратурою порушено кримінальну справу.

ІЗ-ЗА ПАРТИ — НА ЛАВУ

Убережи, Боже, від таких друзів...

Столичне студентство (і не тільки) у шоку: негідники позвірячому розправилися із хлопцем і його дівчиною. Причина банальна: гроші. Півтори тисячі гривень.

...Володя збирався одружуватися, Микола готувався до весілля як свідок. Однокурсники дружили, ділячись часом шматком хліба. Володя мріяв зібрати гроші на ремонт авто. Миколу це заводило: і кохана є, і на машині роз'їжджатиме.

Якось Володя зізнався: гроші зібрав. Незабаром до нього завітали Микола із приятелем...

Били, як установило слідство, металевою трубою. Позбувшись тіла, захопивши ноутбук і особисті речі загиблого, покидьки вирушили до його нареченої. Її вбивали сокирою.

22-річні студенти недовго гуляли. «Чому вбили безневинних?» — запитали у затриманого організатора злочину.

Негідник був відвертий: у друга гроші водилися, а дівчина могла навести міліцію на слід.

Негаразди стратегії фінансово-економічного розвитку України

Сергій ГРИНЕВЕЦЬКИЙ

Нещодавно у загальнодержавному фаховому виданні — «Вісник прокуратури» (2009, №12.– С. 54–61) — було порушено й серйозно проаналізовано професійними юристами проблему, подальше ігнорування якої напряму створює реальні загрози національній безпеці країни. Йдеться про формування, розміщення й використання золотовалютних резервів нашої держави. Уважне ознайомлення з даною публікацію змусило нас відгукнутися на неї (у більш широкому аспекті) в авторитетному й популярному видані — газеті «Голос України».

Трохим КОВАЛЬЧУК

Український народ уже відсвяткував своєрідне «повноліття» державної незалежності. Водночас існування України, як суверенного і незалежного суб'єкта міжнародних відносин, змушує констатувати вельми неприємну очевидність. **Наша держава досі не має власної домінанти в фінансово-економічній політиці.** А такий базовий блок загальнонаціональної економіки, як грошово-кредитна система, цілком і однозначно підпорядкована канонам монетаризма — найавантюристичнішій течії економічної думки XX століття. Величезною платою за її практичне застосування стала нинішня глобальна фінансово-економічна криза, а також гострі кризові явища в національній економіці.

Ключовими принципами, які настійно насаджувалися молодим незалежним державам з боку іноземних носіїв даної ідеології, є декларування «невидимої руки ринку», тобто пануючого ринкового саморегулювання, роль держави як «нічного вахтера» і, таким чином, запровадження максимальної лібералізації виробничих відносин і, нарешті, «ринковий бліцкриг» як модель системних змін для державних утворень на пострадянському просторі. Жодна з держав, яка піддалася ідеології ортодоксального монетаризму, не вийшла на бажану траєкторію поступального розвитку. Навпаки, у переважній більшості з них сформована модель економіки, яка не відповідає статусу незалежної держави.

Уточнень з цього приводу можна навести чимало. На превеликий жаль, досить очевидним прикладом у цьому сенсі є Україна. Ситуація в економіці України, за технічною термінологією, — аварійна. Окрім зазначеного вище, вона також зумовлена паралічем національного господарства унаслідок «грошового голодомору», зумовленого монетарною політикою центрального банку. **У результаті тенденційної грошово-кредитної та валютно-курсової політики Національного банку перед Україною на повний зріст постала небезпека зовнішньої фінансової (економічної) залежності.**

Уже не є секретом, що сучасна фінансово-грошова політика нашої держави здійснюється під диктовку та під постійним наглядом МВФ. Інструментом, що ініціює та заземляє чужоземні вимоги неоколоніального характеру і змісту щодо молодої незалежної держави, безумовно, є «Меморандуми українського уряду для МВФ». Ці останні в першоджерельному варіанті з'являються англійською мовою, а затим у перекладі пропонуються для ознайомлення та схвалення українською стороною. При цьому **немовби «отримані» валютні кошти фактично не поступають на терени України, а зараховуються до золотовалютного резерву НБУ, який розміщений у відповідних банках США.** Такий механізм — ключова й визначальна передумова так званого «надання» зарубіжних валютних позик. Відмітною особливістю, на яку варто звернути увагу, є та, що чергові угоди з МВФ підписують чинні уряди, однак валютними позиками розпоряджається (під диктовку МВФ, а не української держави) керівництво Національного банку України.

Золотовалютні резерви української держави мають таку структуру активів: монетарне золото; спеціальні права запозичення; резервна позиція в МВФ; іноземна валюта у вигляді банкнот та монет або кошти на рахунках за кордоном; цінні папери (крім акцій), що оплачуються в іноземній валюті; будь-які інші міжнародно визнані резервні активи за умови забезпечення їх надійності та ліквідності. Золотовалютні резерви є власністю держави (так має бути) і призначені для розв'язання особливо важливих для національної фінансової системи і економіки проблем.

Жоден центральний банк у цивілізованих країнах не може заявляти абсолютні права на повне і безконтрольне управління та розпорядження, а тим паче, володіння найбільш ліквідним різновидом національного багатства. Однак український центральний банк отримав безпрецедентну за критеріями світової практики індульгенцію — абсолютну і повну безконтрольність щодо умов розміщення і використання золотовалютних резервів країни. **Ніхто, ні глава держави, ні парламент, ні уряд України не мають права і не можуть контролювати ситуацію із валютними резервами.** Це — непомірно дорога плата за зловісний успіх лобістських зусиль у парламенті при прийнятті у свій час нормативного акту вищої юридичної сили — Закону України «Про Національний банк України».

Усі роки співпраці України з МВФ схема використання валютних позик розписується (знову ж таки під диктовку МВФ) наперед і в деталях. Ось і відповідь на закономірне запитання, чому НБУ утримує десятки мільярдів валютних запасів на теренах США і не використовує їх в Україні в часи найбільших негараздів, зумовлених, зокрема, викликами й загрозами фінансово-економічної кризи. При оформленні угоди про черговий валютний транш валютної позики передбачається його використання на погашення назрілих для повернення зовнішніх зобов'язань або ж розміщення у валютних резервах НБУ. Таким чином, жоден цент не поступає в українську економіку або на вирішення гострих соціальних проблем.

Наприкінці минулого року у Вашингтоні відбулися переговори української урядової делегації з керівництвом Міжнародного валютного фонду. У результаті **МВФ дозволив** («було домовлено про можливість») **використовувати деяку частку національних золотовалютних резервів для покриття поточних державних витрат.** Маємо, таким чином, конкретні підтвердження того, що українській державі відведена роль смиренного послушника і мають місце очевидні неоколоніальні прояви. Ця очевидність, яка насправді дуже дорого коштує українському суспільству, чомусь нікого з українських провідників не хвилює.

При цьому мало хто знає, що Національний банк чітко дотримується домовленості з МВФ та Світовим банком щодо «паритетної емісійної політики», за якою **гривнева емісія здійснюється пропорційно до доларових надходжень (зобов'язань) української держави.** Чи не тому ніким не контрольована емісійна й валютна політика НБУ перманентно породжує гострі грошові дефіцити, а звідси провокує хронічну вимушеність вітчизняних корпоративних утворень, органів місцевого самоврядування і держави до зарубіжних валютних запозичень. Адже випущена в обіг у мінімальному обсязі гривнева маса лише частково йде на фінансування передбачених бюджетних програм.

Переважна ж маса гривневої емісії продається, на суб'єктивний розсуд керівництва НБУ, комерційним банкам (для цього вживається термін «рефінансування»), які затим кредитують своїх клієнтів. Ось ці мізерні «крохи» грошових коштів під надмірно високі проценти (зараз близько 30%) попадають за залишковим принципом у реальну економіку. Отже, гострий гривневий дефіцит, запрограмований ззовні, компенсується інтенсивним насиченням української території доларовою масою. Через таку політику центрального банку доларизація економіки України досягла загрозливих вимірів.

На жаль, практично жодна з українських гілок державної влади не взяла до уваги ту очевидність, що МВФ свідомо виводить з-під відповідальності свого «агента дії» — керівництво НБУ. Адже упродовж років неприховано демонструється політико-економічний казус — тенденційні зобов'язання, продиктовані МВФ, підписує і бере на себе уряд, однак позичені валютні кошти переходять в розпорядження НБУ. Виникає логічне запитання, у чому ж тоді вигода уряду? А «вигода» уряду всього-на-всього в тому, що Національний банк на заявлену суму валютної позички здійснює гривневу емісію. Як бачимо, вищий орган виконавчої влади звик «задовольнятися малим».

Дії базових фінансових інститутів держави — НБУ і Мінфіну — запрограмовані таким чином, що їх діяльність, в окремих проявах, загрожує національній безпеці країни. У цьому сенсі вимагає пояснень, з яких інтересів виходить Мінфін, провокуючи останнім часом ренесанс фінансової піраміди з облігаціями внутрішньої державної позики (ОВДП) і, таким чином, інтенсивно нарощуючи внутрішній державний борг, що в 2009 році сягнув за межі 51 млрд. грн. Згадаймо, що саме така політика стала рукотворним чинником фінансової кризи в 1998 році. Водночас у цьому ж сенсі нині актуально запитати керівництво центрального банку, чому в надзвичайно скрутний для національної економіки час НБУ утримує валютні резерви в цінних паперах США під 2-3% річних, змушуючи уряд принизливо випрошувати доларові кредити під 5% та й ще з поступками, що прямо суперечать інтересам української держави.

Світова практика показує, що ринково розвинуті держави розглядають зростання золотовалютного запасу країни вище оптимального рівня швидше як недолік, аніж позитивне явище. Керівник ФРС США Алан Грінспен свого часу зазначив: «Надмірно великий валютний резерв є тягарем для національної економіки». Очевидно, виходячи з цього валютний резерв США вже тривалий час складає просто-таки мізерну частку — всього-на-всього **40,3 млрд. дол.** при ВВП понад **14,5 трлн. дол.** США.

У теорії фінансів і фінансового права існує поняття **«коефіцієнт Ренді»**, згідно з яким обсяг валютних резервів має складати не більше 30% державного бюджету. Найбільш розвинуті країни Заходу тримають валютні резерви в мінімальних розмірах. Ось цьому конкретне підтвердження. Так, в 2009 р. валютні резерви Європейського центрального банку становлять **52,3** млрд. дол. США, Німеччини **38,1** млрд. дол., Великої Британії — **37,1** млрд. дол., Франції — **21,7** млрд. дол., Італії — **33,8** млрд. дол.

Винятком є Китай та Японія, золотовалютні резерви яких на сьогодні є найбільшими в світі. Однак золотовалютні резерви Японії становлять лише 10% ВВП. Валютні резерви Китаю стрімко зростають і вже сягають 2 трлн. дол. США. Китайська економіка стабільно демонструє (навіть в умовах світової фінансової кризи) безпрецедентні темпи економічного зростання. Значне резервування наявних валютних ресурсів є одним з шляхів захисту від «перегріву економіки». Китай формує авангардні обсяги золотовалютного резерву та розміщує їх в США, вкладаючи у найбільш високоліквідні активи поки що найпотужнішої держави світу. Таким чином, керівництво Китаю формує «могутній фінансовий щит» і вже зараз в стані суттєво впливати на фінансову політику США.

Керівництво Національного банку України в останнє десятиліття активно резервувало практично всі валютні надходження. Завдяки цьому валютні резерви України станом на серпень 2008 р. сягнули феноменального (якщо мати на увазі мізерну величину державного бюджету) рівня — понад **37,4** млрд. дол. Таким чином, зрозуміло, що правління НБУ, резервуючи такі обсяги валютних надходжень і утримуючи їх за межами України, перейшло всі розумні межі. Невдовзі після початку світової фінансової кризи в деяких засобах ЗМІ пройшла інформація, що значна сума розміщених на рахунках американських банків валютних резервів української держави виявилася недоступною. Також стверджується, що внаслідок невдалого розміщення валютних резервів на зарубіжних рахунках Україна втратила з початком фінансової кризи понад 12 млрд. дол. США. Одначе даний скорботний факт керівництво Нацбанку старанно замовчує. Навіть після отриманих у 2009 р. валютних траншів від МВФ (у розмірі близько 12 млрд. дол.) валютні резерви не наближаються до попереднього рівня і становлять уже 25,1 млрд. дол. США (див. Бюлетень Національного банку України, 2009, № 11, с. 83).

До переліку подібних «заслуг» центрального банку можна віднести й чимало інших. У нас є всі підстави стверджувати, що **упродовж усіх років незалежності Національний банк явно і тенденційно занижує номінальну масу «декретних» грошей проти об'єктивно необхідних емісій,** провокуючи таким чином гостру потребу у зовнішніх валютних запозиченнях. Щоб не бути голослівними, наведемо такий аргумент. Світова практика виробила й визнала критерій, за яким визначається достатність грошової маси, яка супроводжує створення валового внутрішнього продукту (ВВП) в кожній окремій країні. Йдеться про **коефіцієнт монетизації,** тобто про відношення грошової бази до ВВП. На початок 2009 р. грошова база нашої держави становила **180** млрд. грн.[1], а ВВП — **950** млрд. грн. Отже, коефіцієнт монетизації в Україні становив всього-на-всього **0,19** (або 19 відсотків). Для порівняння зазначимо, що даний монетарний показник у зарубіжних країнах є таким: Німеччина — **0,65**; Франція — **0,69**; Англія — **0,89**; США — **1,1**; Японія — **1,16**; Китай — **1,6**. Як бачимо, країни, економіка яких стабільно розвивається, дотримуються ключового принципу — достатнього наповнення економіки грошовою масою. І грошова маса, що знаходиться в загальносуспільному обороті, як правило, наближається, а іноді й перевищує вартісну оцінку ВВП.

Щодо України іноземні «доброзичливці» встановлюють зовсім інші параметри, бо за умов сталого грошового дефіциту (а фактично, грошового голоду) неминучими є зарубіжні валютні позики. Знаючи реальну ситуацію, так звані «зарубіжні інвестори» вміло використовують її на свою користь. На терени України спрямовується «блукаючий капітал», який за своєю природою і ціллю насправді є фіктивно-спекулятивним. Його короткостроковість й імпульсивність, принципове уникнення сфери, де прийшлося б обслуговувати відтворювальні процеси в економіці, створює суттєві фінансові проблеми для країни заземлення. За своєю істинною суттю даний різновид капіталу є «фінансовим вампіром». Ось саме такими «інвестиціями» перманентно наповнюється українська фінансова сфера.

Важливо зауважити, що розміри грошової бази, тобто мінімальних розмірів гривневої емісії, керівництво НБУ щоквартально узгоджує з МВФ. Таким чином, загальний обсяг недобору національної грошової маси, за нашими оцінками, щорічно становить декілька сотень мільярдів гривень. Водночас штучно сформований гривневий дефіцит активно заповнюється зовнішніми валютними позиками. Хіба це не є ще одним очевидним підтвердженням неоколоніальної політики? Пролонгація даної фінансової політики у найближчі роки прирікає нашу державу на остаточний економічний колапс. Адже починаючи з наступного року і впродовж наступного десятиріччя Україні потрібно буде виплатити зовнішній борг у сумі **117,2** млрд. дол. США.

При цьому щорічні виплати будуть такими (млрд. дол. США): **15,2** у 2010 р., **17,4** — 2011 р., **17,9** — 2012 р., **15,9** — 2013 р., **2,9** — 2014 р., **15,4** — 2015 р., **14,3** — 2016 р., **9,7** — 2017 р., **8,5** — 2018 р. і т. д. Якщо ж мати на увазі, що згідно з урядовим проектом доходи державного бюджету в 2010 р. становитимуть **284,7** млрд. грн., або (відповідно до запланованого курсу **1** дол. = **7,5** грн.) близько **37,9** млрд. дол., то витрати лише на погашення зовнішньої позики сягнуть у прийдешньому році — **40** відсотків бюджетних витрат. Про яке ж збільшення соціальних витрат при такій ситуації можна вести мову? Риторичне запитання.

1 **Грошова база** — це сукупність готівкових коштів, обов'язкових резервів, коштів на кореспондентських рахунках державних і комерційних банків, коштів державних нефінансових корпорацій і домашніх господарств. У деяких країнах передбачена номінальна величина кредитів центрального банку на фінансування дефіциту державного бюджету. Відсутність в Україні (знову ж таки, під тиском МВФ) такої позиції змушує державу брати іноземні фідуціарні (цільові) позики.

Переважна маса гривневої емісії продається на суб'єктивний розсуд керівництва НБУ?

Черговою стратегічною помилкою, яку нав'язали нам МВФ та Світовий банк, є **«комплекс емісієфобії»**. Українській грошово-фінансовій політиці властивий хронічний острах нібито прямої зумовленості рівня інфляції наявною грошовою масою. Дж. М. Кейнс, Людвіг Ерхард, Франклін Рузвельт, Ден Сяо Пін — визнані реформатори XX століття — активно відстоювали визначальну роль і важливість достатньої кількості грошей в економіці країни. Так, Людвіг Ерхард у своїй книжці **«Півстоліття роздумів»** зробив однозначний висновок: **«Між інфляцією і обсягом грошей, що є в обороті, немає жодного причинно-наслідкового зв'язку. Інфляція породжується єдино тим, що можуть виникнути доходи від діяльності, яка не дає реальної користі економіці».** Далі автор попереджає: «В економіці, яка залежить від приватної ініціативи, процесу відтворення загрожує головним чином дефляція».

Звичайно, грошова емісія являє собою потенційну небезпеку. Однак потенційна загроза, наприклад, від електричного струму аж ніяк не зумовлює якихось відмов від його найширшого використання. Гроші — це «кисень» економічного організму, а нормальний грошово-кредитний обіг — його «капілярно-судинна» система. Штучно обмежуючи доступ грошової маси в економку України, ми власноруч омертвляємо її. **Отже, жорстко пов'язувати рівень інфляції з рівнем емісії, як це робить НБУ, є грубою стратегічною помилкою,** від якої відмовилися всі країни, що здійснювали у свій час програми врятування національних економік від загрози фінансово-економічного колапсу. **Помірна інфляція — не «велика згуба», а за виваженої економічної політики, — важливий інвестиційний ресурс.**

Суб'єктивно-волюнтаристська монетарна політика центрального банку знекровлює національну економіку й водночас холоднокровно провокує тотальне падіння купівельної спроможності населення. Повчально, що видатний англійський державний діяч (свого часу найбільш успішний міністр фінансів Великої Британії) Дж. М. Кейнс, виступаючи в 1928 році перед студентами Кембриджа і Вінчестера, спрогнозував, якими будуть соціальні цінності через 100 років і до якої межі взагалі розумно накопичувати капітал. Він, зокрема, вважав, що «світова економіка розвивається за принципом магніту; вона постійно потребує відчутного поштовху — постійного підвищення сукупного попиту, який напряму залежить від купівельної спроможності населення». Це послання великого вченого і державника варто було б узяти до уваги керівництву фінансово-економічного блоку української держави.

Нинішнім керівництвом НБУ нехтується очевидність, фактично підтверджена країнами «великої двадцятки», що на часі неминучий перехід світу до мультивалютної системи з кількома міжрегіональними (резервними) валютами. Дані процеси невдовзі покладуть край епосі панування американського долара як світової валюти. Зрозуміло, що такі тенденції доведеться взяти до уваги новому керівництву України, яке (хочеться вірити) врешті-решт змусить центральний банк держави формувати валютні резерви за принципом розумної помірності та утримувати й використовувати їх лише в національних інтересах.

А сьогодні ми вимушені, на превеликий жаль, констатувати украй неприємну очевидність. **Нав'язана ззовні програма максимального послаблення України — однієї з найбільших і в недалекому минулому потенційно могутніх держав Європи, підпорядкування її фінансової сфери впливам та інтересам іноземного капіталу — практично виконана**. І, очевидно, ніхто з її виконавців відповідальності не понесе. Адже найбільшим дефіцитом української політико-економічної дійсності є невідворотна відповідальність в її конкретно персоніфікованому вимірі. Якщо Національний банк не виконав свою, визначену Конституцією, основну функцію — забезпечення стабільності національної грошової одиниці (що передбачає насамперед стабільність валютного курсу), то за це має відповідати його керівництво.

«Дефолт відповідальності» — це реальна загроза для національної безпеки української держави. Цьому потрібно покласти край. Суспільство не може прогресувати без запровадження невідворотної відповідальності керівників базових державних систем та інститутів за антидержавні дії чи злочинну бездіяльність. Першочергово це стосується тих, хто, порушуючи принцип національної безпеки, впроваджував чи пасивно супроводжував згубну для держави і суспільства валютно-курсову та грошово-фінансову політику.

Сергій ГРИНЕВЕЦЬКИЙ,

народний депутат України, перший заступник голови Комітету з питань національної безпеки і оборони України;

Трохим КОВАЛЬЧУК,

доктор економічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України.

Кому довірити керувати?

або Чи хочете жити у «двоВікторній» державі

ПРАВО НА ПРАВДУ

У моїй депутатській команді постійно народжуються цікаві думки та ідеї. Зокрема, один із моїх помічників, досвідчений адвокат Олег Купрієнко цілком резонно поставив просте, але дуже слушне та актуальне запитання: *«Чому згідно з Конституцією України Президентом України може бути фактично будь-хто, незалежно від його придатності до цієї посади й особистої відповідальності?»*.

Щоб стати трактористом, необхідно закінчити хоча б відповідні курси. Для того, щоб потрапити на ці курси, необхідно закінчити школу, пройти медичний огляд, отримати довідку №286-У, сплатити кошти. Навчання передбачає вивчення вузлів і механізмів трактора, правил дорожнього руху, практичні заняття з керування транспортним засобом у присутності інструктора. Після закінчення навчання складається іспит і кандидат отримує право керувати трактором.

Професійна підготовка вищого кваліфікаційного рівня вимагає триваліщого і складнішого навчання. Лікар, вчитель, юрист, банкір, менеджер, інженер, науковий працівник — ці професії потребують вищої освіти, яка триває багато років.

Керувати відділом, бригадою, підприємством, дослідницькою лабораторією, виконувати хірургічні операції можуть лише професійно підготовлені й відповідальні люди, які мають відповідний фах, підтверджений здобуттям освіти, значним досвідом роботи в цій галузі й визнанням колег-фахівців.

Чи можна впіймати дядька з вулиці й запросити його викладати математику в 10 класі або провести операцію з видалення апендиксу — питання риторичне...

Натомість Президентом України (стаття 103 Конституції України) може бути обраний громадянин України, який досяг тридцяти п'яти років, має право голосу, проживає в Україні впродовж десяти останніх років перед днем виборів та володіє державною мовою. **Оце й УСЕ!?**

Щоправда, якщо претендент сподівається вийти у другий тур виборів або хоче просто «засвітитися» перед виборцями на майбутнє, або має завдання відтягнути на себе голоси виборців з користю для іншого кандидата (який дає гроші на цю гру), тоді треба ще внести 2,5 мільйона гривень.

Отже, для того, щоб заявити про бажання «порулити» Україною, потрібно жити в Україні, мати український паспорт, вирости до 35 років (щоб встигнути заробити 2,5 мільйона гривень) та володіти державною мовою (вільно чи зі словником, не зазначено).

При цьому кандидат може бути психічно хворим, якщо суд ще не визнав його недієздатним (має право голосу). Жодної перевірки кандидатів на рівень інтелекту, освіти чи медичних протипоказань законом не передбачено.

Тому нам, виборцям, щоб визначити свій вибір, залишається лише проаналізувати життєвий і професійний досвід кандидатів, їхні наміри, що викладені в передвиборних програмах, а головне — чи можна цим програмам вірити!?

Простіше за все проаналізувати передвиборну програму діючого Президента. Перше враження — шедевр! Ох і заживемо! Але... стоп — я ж це вже чув від нього у 2004 році з трибуни Майдану!

Нині він знову гладенько оповідає нам про те, як будемо орати землю нашим трактором. Хоча, сівши за кермо на початку 2005 року, «забув» завести двигун і, 5 років просидівши в кабіні, знову розповідає, як будемо сіяти, не зоравши... «А де ти був 5 років і що робив за кермом?» — питання риторичне.

Наступний кандидат має підтримку тих специфічних громадян, для яких панування російської мови в Україні — це питання номер один. Хоча річ, звичайно, не в мові, а в тому, щоб зробити Україну російською.

Тому й лідер у них відповідний. Із багатим кримінальним досвідом активної діяльності, яка логічно продовжилась аж до часів його прем'єрства в 2007 році, коли відпанахав 16 тисяч квадратних кілометрів українського нафтогазоносного шельфу для чотирьох студенток і 140 гектарів заповідного урочища для себе.

Цей специфічний чоловік народився 1950 року в селищі Жуковці біля Єнакієвого, 1965 року ледве закінчив вісім класів та вступив до гірничого технікуму за спеціальністю «гірнича електромеханіка», де мав навчатися 4 роки. Але мав інші інтереси, бо вже у грудні 1967-го за грабіж, що супроводжувався насильством, отримав півтора року ув'язнення.

Тож досі ніде немає інформації про те, чи Янукович все-таки отримав середню освіту. Є припущення, що на зоні...

Після звільнення пішов працювати в газовий цех на Єнакіївському металургійному заводі. Через півтора року, в 1970-му, наш «герой» знову був засуджений за те, що завдав людині умисного тілесного ушкодження...

Після часткової відсидки, з серпня 1972 року почав працювати електриком на автотранспортному підприємстві. Як він там отримав спеціальність електрика, не зовсім ясно. Працюючи механіком АТП-04113 з 1974-го по 1980 рік, заочно закінчує Донецький політехнічний інститут за спеціальністю «автомобілі та автомобільне господарство».

За підтримки «зацікавлених осіб» швидко піднімається від директора автобази на посаду голови Донецької обласної державної адміністрації та голови обласної ради. Тоді ж заочно закінчує факультет міжнародного права Української академії зовнішньої торгівлі.

Кажуть, захищав докторську дисертацію і навіть став *проФФесором*. Але досі ніхто не читав його дисертації, а про його науково-дослідницьку діяльність можна з усією впевненістю сказати, що її просто ніколи не було.

У кожному разі, участь в телепередачі «Свобода слова» в Савіка Шустера у грудні 2009 року переконливо продемонструвала на всю Україну вкрай низький рівень його інтелекту.

«Працюючи» народним депутатом України, прогуляв чи не найбільше парламентських засідань. Під час розгляду у Верховній Раді майже 10000 проектів та постанов, не подав ЖОДНОГО зауваження чи поправки. Зарплату отримував вчасно, користувався всіма пільгами народного обранця.

Нині він оголосив свою програму під красивою назвою «Україна для людей!» і обіцяє, що коли його оберуть Президентом, він зробить таке: збільшіть народжуваність удвічі, для чого вдвічі збільшить виплати при народженні дитини порівняно з тими, які запровадила Ю. Тимошенко; запровадить щомісячну грошову допомогу дітям; виплатить компенсацію роботодавцям за працевлаштування молоді; всі працівники бюджетної сфери, які підпишуть контракт на 20 років, отримають ключі від квартир; щорічно будуватиме в Україні не менш як 500 футбольних полів, 50 льодових катків, 50 басейнів; безкоштовне медичне обслуговування з фінансуванням медицини — не менш як 10 відсотків від ВВП; для енергетичної незалежності побудувати гідроелектростанції; щорічно вводити в експлуатацію не менш як 1000 кілометрів нових автошляхів... тощо.

А тепер давайте переведемо ці обіцянки в цифри.

Перша мета кандидата — збільшити народжуваність. У 2008 році в Україні народилися 185 тисяч перших дітей в сім'ї, 235 тисяч других та 80 тисяч третіх. Отже, сума допомоги за звичайної народжуваності: (185000 х 25000) + (235000 х 50000) + (80000 х 100000) = 24,4 мільярда гривень, або **50 мільярдів гривень** в разі зростання народжуваності (за Януковичем) до мільйона дітей на рік.

Для щомісячної допомоги дітям від 3 до 13 років потрібно по 250 гривень та від 13 до 18 років — по 500 гривень необхідно мати в бюджеті додатково (5 млн. дітей віком від 3 до 13 років х 250 грн. х 12 міс.) + (3 млн. дітей від 13 до 18 років х 500 грн. х 12 міс.) = **33 мільярди гривень**.

Для порівняння запам'ятаймо дві цифри: сума доходів державного бюджету України у 2010 році (проект закону) становить **285 мільярдів гривень**; валовий внутрішній продукт (ВВП) у 2010 році очікується в розмірі **1200 мільярдів гривень**.

Отже, для виконання лише двох «дитячих» обіцянок Януковича треба мати **83 мільярди гривень**, що становить **29 відсотків** річного бюджету.

Обіцяє компенсацію роботодавцям, які працевлаштовують молодь. Компенсацію чого? Вартості робочого місця, заробітної плати молоді, сплачених податків? Про що йде мова? Роботодавці не знають, про що йдеться, але для молодих виборців це звучить красиво.

Для здійснення обіцянки надати ключі від квартир 1,5 мільйона працівникам бюджетної сфери в Україні за середньої вартості квартири 300 тисяч гривень необхідно вже сьогодні вкласти у будівництво цих помешкань **450 мільярдів гривень**. Якщо навіть розтягнути це задоволення аж на 20 років (для наступного покоління!?), то все одно це потребує **22,5 мільярда гривень** щорічно, або **8 відсотків** бюджету.

Стадіони, басейни, футбольні поля... Для виконання цієї обіцянки необхідно в кожній області побудувати по 20 футбольних полів (по одному на район) та по 2 катки і 2 басейни, що становить щорічно близько **12 мільярдів гривень**, або **4 відсотки** бюджету.

Обіцянку фінансувати медицину на рівні 10 відсотків від ВВП може дати людина, яка не знає арифметики. Бо 10 відсотків від ВВП становить **120 мільярдів гривень**, або **42 відсотки** бюджету. Обіцянку просто неможливо виконати, але хто там буде підраховувати. Головне — красиво пообіцяти.

Відповідно й стосовно будівництва гідроелектростанцій. Дуже цікаво почути від кандидата, де в Україні можна будувати гідроелектростанції, на яких річках? Виявляється, у цього *проФФесора* не все в порядку не лише з математикою, а й із географією.

Попри це він обіцяє щорічно вводити в експлуатацію не менш як 1000 кілометрів нових автошляхів. Відповідно це потребує до **20 мільярдів гривень**, або **7 відсотків** бюджету.

Тож сума коштів, необхідна для виконання лише частини щойно розглянутих із великої кількості обіцянок, уже становить **255,5 мільярда гривень**, а отже, потребує щорічно забирати на себе **90 відсотків** бюджету.

А ще додайте до цього його обіцянки мінімальних пенсій на 20 відсотків вищі за прожитковий рівень, державну підтримку машинобудування, металургії, хімічної, вугільної промисловості, розвиток автомобілебудування, медичної галузі, авіабудування, будівництво аеропортів в обласних центрах, будівництво швидкісних залізниць, морських портів і т. д.

Де брати гроші на виконання такої, з дозволу сказати, «програми», кандидат на найвище крісло в державі не зазначає. Натомість зазначає, як зменшити надходження до бюджету. Наприклад, обіцяє так звані податкові канікули на 5 років для малого бізнесу, зниження ПДВ, зниження податку на прибуток, передачу 60 відсотків державного бюджету місцевим радам.

До того ж цей грамотій обіцяє ліквідувати обов'язкове зовнішнє тестування. Мабуть, для того, щоб всі змогли стати *проФФесорами* й тоді запросто кандидувати на посаду Президента.

Для кого написана така програма, неважко здогадатись. Вочевидь вона розрахована на дурнів, котрі готові купитись на обіцянки, які неможливо виконати. Якщо сусід каже, що вміє керувати трактором і пропонує зорати мій город, але водночас не знає, куди залити солярку та як налаштувати плуга, то я його наймати не буду. А ви?

19 грудня 2009 року головний регіонал мав зустріч зі своїми прихильниками в місті Прилуки Чернігівської області. Як стверджують очевидці, після закінчення виступу мікрофон не вимкнули і тоді присутні почули: «Что этим козлам еще рассказать?». Це про людей, які прийшли підтримати свого лідера...

Ви хочете, щоб Президентом України міг стати не будь-хто, а людина справді придатна до цієї посади, яка може чесно і свідомо відповідати перед всім народом за свої слова і справи?

Тоді треба нам усім (усім громадянам України!) взяти на себе відповідальність за результати нашого голосування!!!

Це дуже важливо, бо два відомі кандидати хочуть створити для нас свою, «двоВікторну» державу за схемою: «Я — Президент, ти — прем'єр».

Віталій КОРЖ,

народний депутат України (фракція БЮТ).

ГОЛОС УКРАЇНИ № 5 (4755)
П'ЯТНИЦЯ, 15 СІЧНЯ 2009

Книгу Прокопа Колісника «Поташня — чарунка Поділля» презентовано в Національному музеї Тараса Шевченка в Києві

Минуло 110 років від дня народження Олександра КОВІНЬКИ, письменника–гумориста (1900—1985)

ПОДРОБИЦІ

Вистава, яка стала провідною зіркою

Віктор Дубовицький народився і виріс у Сибіру. У дитинстві випало побачити виставу театру «Березіль». «Української я не знав, але все зрозумів», — розповідав через багато десятиліть після того. Не буде перебільшенням, якщо сказати, що та вистава визначила його подальшу долю.

У школі був активним учасником художньої самодіяльності, ще перед війною очолював самодіяльний шахтарський театр, а коли здобув фахову освіту, попросився на роботу в Україну. Направили в Житомир — далекий і зовсім невідомий. Було то в 1944 році (на фронт не брали через слабкий зір). У відділі кадрів Міністерства культури УРСР здивувалися: ви ж українською не володієте, як же можете працювати режисером українського театру? І порадили спершу вивчити мову, побільше читати.

Працював у Житомирі директором училища культури, директором філармонії, очолював театр у Новограді-Волинському. І раптом пропозиція від першого секретаря обкому партії: створити ансамбль пісні і танцю. Так 1958 року в Житомирі з'явився «Льонок».

— Художнім керівником його я взяв Анатолія Авдієвського, для якого «Льонок» став і дипломною роботою, і сходинкою для творчого злету, — розповідав вісім років тому Віктор Дубовицький. І хвалився: «Він не забув про те, приїжджав привітати мене з моїм 80-літтям».

Хто не знає українського реквієму «Степом, степом...» у чудовому виконанні незабутньої Ольги Павловської? Віктор Дубовицький знайшов дівчину в далекому селі, відкривши талант, і творча біографія її починалася теж з цього ансамблю.

Але недовго цвів той, як його називають, «перший» «Льонок». На початку шістдесятих років минулого століття міністр культури СРСР Катерина Фурцева заявила, що «Україна занадто розспівалася і розтанцювалася» за державний кошт, після цього в УРСР взяли під козирок і розформували два десятки колективів. Через деякий час помилку виправили, з уламків старого «Льонка» Іван Сльота створив новий, очолює його й нині. Але мова зараз не про нинішній здобуток цього ансамблю. Не йде з пам'яті, як вісім років тому старий сибіряк, для якого Україна стала рідною, з гордістю розповідав, що найбільшим надбанням свого життя вважає створення цього мистецького колективу для пропаганди української культури. А ще те, що зумів відкрити такі таланти. І повторив: усе почалося з вистави театру «Березіль».

Олексій КАВУН.

Житомир.

«Я хочу правді бути вічним другом...»

8 січня у Черкасах на 75-ті роковини від дня народження видатного українського поета Василя Симоненка, урочисто відкрито меморіальну композицію.

На одній пам'ятній дошці втілено образ 28-річного «витязя молодої української поезії» і викарбувано слова: «У цьому будинку в 1950—1960 роках працював поет, журналіст, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка Василь Симоненко. Нині в його кабінеті музей». На другій зображено кетяги калини, мальви і лебідку, що злітає. Під її крилами — знамениті симоненківські рядки: «Можна все на світі вибирати сину, вибрати не можна тільки Батьківщину». Поруч і ще цитата: «Я хочу правді бути вічним другом і ворогом одвічним злу».

У відкритті меморіальних барельєфів взяли участь співголови оргкомітету з ушанування ювілею Василя Симоненка — заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко та поет Борис Олійник, літературознавець Михайло Наєнко, онука Мирослава Симоненко, творча інтелігенція Черкас. Того ж дня у Черкаському національному університеті імені Богдана Хмельницкого відбулися «Поетичні Симоненківські читання» з участю столичних гостей та делегації з Полтавщини.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

На знімку (зліва направо): однокурсник Василя Симоненка по Київському університету Микола Сом, Микола Томенко, Борис Олійник, голова Черкаської облради Володимир Гресь.

Фото автора.

Жива клітинка Всесвіту

Представила читачам свою п'яту збірку віршів «Хочу до тебе» поетеса Лілія Золотоноша. Книжка вийшла у видавництві «Фенікс».

У її віршів щаслива доля — їх співають. Принаймні, один вірш відомий усій Україні. Це «Горобина ніч», текст покладений на музику Олега Макаревича, а співає Оксана Білозір: «Не в тому році, не в тому році, що горобина плаче ніч...»

А тим часом ще близько 100 віршів поетеси покладені на музику відомими композиторами — Покладом, Геннадієм Татарченком, Віталієм Волкомором, Геннадієм Крупником, Інною Пушкар, Мар'яном Гаденком, Лесею Горовою та іншими.

Дмитро Павличко сказав про неї: «...Ліля Золотоноша пише зухвало, але все, що хоче сказати, не в слові, а десь у підтексті. Слово тільки натякає на щось невимовне, непохопне. І це робить її вірші справжньою поезією».

Лілія Золотоноша все життя пише одну книгу ЛЮБОВІ, і нова збірка, дотримуючись раз і назавжди віднайденого щирого тону, дивує і вабить таємницею загадкової жіночої душі — примхливої, як світ, і мінливої, як саме життя.

— У своїх віршах мені хочеться передати тонке відчуття жіночого світу, — зізнається поетеса. — Я хочу сказати, що саме жінка — це та дихаюча клітинка Всесвіту, яка кожного разу по-новому відтворює його...

Вл. інф.

Фото Віктора СПІВАКА.

Лілія Золотоноша з квітами від шанувальників після презентації нової книги.

АКЦІЇ

Благодійний світ

У галереї сучасного мистецтва «Пласт-Арт» під патронатом міського голови Чернігова пройшла благодійна мистецька акція «Світ очима дітей».

У ній взяли участь представники міських громадських організацій «Гіппократ», «Шанс», «Милосердя і доброта», що об'єднали хлопців та дівчат з особливими потребами для спільного вирішення їхніх проблем. Міський голова Олександр Соколов придбав вишивку Наталі Яременко, витончені та романтичні роботи якої надзвичайно його вразили. Керівники міськвиконкому, депутати, чернігівські бізнесмени купили загалом 16 дитячих творчих робіт.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівщина.

НЛО «Ротонда» перетворилося на асамблею

Петро Мідянка, поет, герой нової книги.

Закарпатське неформальне літературне об'єднання (НЛО) «Ротонда», засноване п'ять років тому в Ужгороді молодими поетами, нещодавно офіційно стало «Асамблеєю митців «Ротонда». Головою асамблеї обрано ужгородського поета Віка Коврея.

За його словами, «необхідність офіційної реєстрації постала вже давно, адже НЛО «Ротонда» щороку проводить низку актуальних заходів сучасного мистецтва в Ужгороді, і багато спонсорів не могли взяти участі в підтримці цих акцій через те, що наше об'єднання не мало ні рахунку, ні печатки. Зараз ситуація змінилася, і я впевнений, що це допоможе нам проводити наші заходи на ще вищому рівні. Зі свого боку запевняю, що офіційний статус не завадить «Ротонді» бути й надалі осередком неформального культурного життя Закарпаття».

«Ротондою» в Ужгороді проведено десятки літературних, музичних акцій та художніх виставок, щорічний міжнародний фестиваль сучасного еротичного мистецтва «Березневі коти», Всеукраїнський музично-малярсько-літературний проект «ЕКЛЕ» та багато інших.

На черговому Міжнародному фестивалі «Березневі коти», що відбудеться цієї весни, «Ротонда» представить антологію творів учасників фесту. А перед Новим роком побачив світ друкований проект — книга «Ротонда в поета». Сюди увійшли есеї, статті, інтерв'ю та вірші, присвячені творчості видатного закарпатського поета Петра Мідянки. Книжку презентували в ужгородській кав'ярні-музеї «Снек» самі автори-ротондівці — Вік Коврей, Лесь Белей та Андрій Любка.

Вл. інф.

Лілія Золотоноша все життя пише одну книгу ЛЮБОВІ...

Як селянський син започаткував мистецьку династію

— Хто б із художників не мріяв, щоб його рідне місто стало садом скульптур! — каже мисткиня Олена Кляпетура. Таким бачать свій Кам'янець вона та її родина. Особливо брат Сергій та батько. Це вони стали ініціаторами та учасниками вже двох скульптурних симпозіумів «Петраманія» у старовинному подільському місті.

— Сергій знову планує «Петраманію» і хотів би її зробити ще ширшою, — розкриває Олена наміри брата.

Сам Сергій неговіркий, як кожен чоловік, якому доводиться працювати з каменем. Він каже: «Солідний симпозіум вимагає коштів. Митці б їхали до Кам'янця охочіше, якби для них були стипендії. Ми розуміємо: криза добряче потріпала бізнес. Добре, що у нас є меценат Анатолій Ковальський, на території його туркомплексу ми й створили свій малий сад скульптур, а в планах — так само прикрасити місто».

П'ята дійка

Сергію доводилося працювати й за кордоном, де мав замовлення на скульптурні роботи. У руках талановитого Кляпетури-молодшого стає шедевром навіть звичайнісінький сніг. Торік він та його друзі, скульптори зі Львова та Києва Орест Дзиндра та Петро Романюк були запрошені на престижний міжнародний фестиваль снігової скульптури в Канаду. Надіслали на конкурс свою ескізну пропозицію: увічнити наш традиційний вертеп. Ідея сподобалася відбірній комісії. А коли українці вирубали з криги дивовижну майже шестиметрову композицію з головними персонажами Воїном, Царем, Звіздарем, Смертю, Козою, Пастухом, то журі присудило їм перше місце. До слова, їхній вертеп побачили понад 650 тисяч гостей фестивалю. Сергій та його друзі пишалися успіхом. Не говорили тільки про одне: як пішли збирати кошти на квитки до Канади і не отримали жодної гривні. В Україні ще дуже мало меценатів, це так. «Немає для мистецтва «п'ятої дійки», — посміхається Сергій. Але він вірить: усе колись зміниться. Тому й працює. Працею тільки й можна завоювати прихильність та підтримку.

На жаль, до криги українці не доросли. А це дивовижний матеріал! Можна було б улаштовувати чудові свята зимової скульптури й у нас. Щоправда, вони обходяться ще дорожче за звичні пленери, на які доставляється каміння. Тому-то крім снігової баби в Україні нічого іншого зі снігу майже й не роблять.

У нас скульптурні пленери можна перерахувати на пальцях. Цьогоріч спромоглася Полтава, увічнюючи героїв Гоголя, там змагалося 20 митців у Батурині на тему «Козацька слава». На жаль, далеко не кожен майстер потрапить на такий конкурс, бо часто їх роблять уже під готовий список. Звісно, столичним митцям легше потрапити в перелік запрошених. Але не з тих Кляпетура, та й весь його рід, щоб комплексувати з цього приводу. Він — автор багатьох талановитих монументальних творів, станкових портретів, декоративних композицій, міг би зацікавити й столицю. «Але комфортніше я почуваюся в Кам'янці», — пояснює без пафосу.

Село художників

Походять Кляпетури з села Кадиївці, яке зажило слави торгівців і... митців. Тут, неподалік Кам'янця, у звичайнісінькій сім'ї колгоспників виростав хлопчина Іван. Школярем разом із другом Костею Прохоровим записався в студію образотворчого мистецтва. Її щойно відкрили. Будівля стояла в парку, мала скляний дах, який створював чудові світлові ефекти. А викладачами там були Семен Розенштейн та Сергій Гайх, люди надзвичайно талановиті. Хлопчики добиралися з села на заняття в будь-яку погоду. Сухої пори — на велосипедах, а взимку доводилося й пішки, та ще з саморобними важкими ящиками-етюдниками. Лише три роки протривала ця наука. Дітям було незрозуміло, чому студію закрили. Але покинути малювати вони вже не могли. Отак Іванко та Костик розбудили Кадиївці, і за ними в художники подалися Олександр Брензей, Віктор Ковальчук, багато інших. Ось тільки дружина Івана Кляпетури художньої освіти не має. Вона, як справжня муза, повністю присвятила себе родині, дітям, господарству, щоб чоловік міг віддаватися мистецтву. Але якось і сама наважилася взяти до рук пензля. І чоловік, і діти не могли стримати здивування: як вона зуміла так дібрати кольори, так вибудувати композицію, не маючи професійної підготовки.

— Батькові вже 61, він художник-монументаліст, але повний творчої енергії, як замолоду, і саме завдяки мамі! — кажуть діти. — Ми змалку твердо знали, чим займатимемося в житті. Для нас не було кращого куточка в домі, ніж його майстерня. Хоч тяглися й до спорту, а Сергій на станцію юних техніків бігав. Та головною була все ж міська художня школа, куди тато привів нас обох...

Селянські діти пішли здобувати мистецьку освіту тоді, коли було модно вчитися на інженерів та бухгалтерів. Спочатку обоє навчалися в Кишинівському художньому училищі, далі Сергій закінчив Львівську академію мистецтв, Олена — академію друкарства. Батьківська працьовитість передалася обом. Власних дітей бачать тільки в мистецтві. У Сергія троє синів, і двох він уже відвів до «художки». Тож мистецька династія Кляпетур обіцяє множитися.

— Наші діти вже не такі, як були ми, — зітхає Сергій. — Ми і в школі, і вдома встигали багато малювати. Їм заважає телевізор, комп'ютер.

— Сергій надто вимогливий, — втручається Олена. Її син Андрій навчається в Косівському училищі, опановує художню обробку металу. «Це ремесло, — каже мати, — але я й сама часом хотіла б займатися чимось прикладним, от хоча б ткацтвом».

Найдобріші очі

— До якого ж викладача віддати доньку? — розгубилася мати, вперше привівши свою дитину в міську художню школу. Директорка Тетяна Щербина порадила пройтися по всіх класах і залишитися там, де дівчинці сподобається найбільше. «А можна до Олени Іванівни? — запитала вона під кінець екскурсії. — У неї найдобріші очі!»

Нітрохи не применшую таланту інших педагогів цього закладу, але особливу симпатію дітей до Олени Савчук-Кляпетури видно з першого погляду. Чимось нагадує молода викладачка маму — і добру, і вимогливу. Підвищувати голос — не в характері Олени Іванівни. Бере вона іншим — терплячістю, власним прикладом, працьовитістю. А ще учні неодмінно стають свідками народження творів своєї вчительки — це вражає. Пензель Олени Савчук-Кляпетури заохочує багатьох спробувати й власні сили — бо справді таки дивовижні її роботи. Олена, приміром, відкрила власну техніку живопису на склі. Її твори нагадують різдвяну феєрію, барвистий світ дитинства.

Хліб мистецтва

У родині Кляпетур немає «безруких»: кожен здібний, за що б не взявся. Але ще про одну художницю — невістку Ірину — варто згадати окремо. Уродженка Стрия, вихованка відомих майстрів гутного скла Андрія Бокотея та Олеся Звіра, вона назавжди віддала своє серце чаклуванню над склом. Нині в Ірини часу для творчості обмаль: ростить діток. Та в родинному вернісажі, який відкрився в Хмельницькому художньому музеї 14 січня, все ж участь вона бере.

Тепер не тільки землякам з Кадиївців видно, як щедро зійшов засів Івана Кляпетури, який порушив селянський звичай: як батько хлібороб, то й сину годилося бути хліборобом. Хліб мистецтва не дається легше, ніж пшенична паляниця, зате, якщо він створений з душею, ним можна нагодувати багатьох.

Віра ШПИЛЬОВА.

На знімку: родина Кляпетур у майстерні.

Фото з сімейного альбому.

Гармонія

Персональна виставка одеської художниці Галини Мещерякової відбулася в київському музеї-квартирі Павла Тичини. Тут показано три десятки робіт, виконаних переважно пастеллю. Ці картини справляють дивовижне й несподіване враження. Адже ми звикли: якщо художник з півдня, то його картини мають бути повні сонця. А в основі колориту Мещерякової, навпаки, лежить холодна гама — так, ніби художниця живе і творить на березі Білого, а не Чорного моря. Мещерякова зовсім не боїться шукати гармонію в різних відтінках туманно-сірих кольорів. Часом її одеські пейзажі, в тім числі й морські, нагадують старовинне темне срібло, що світиться зсередини магічним світлом. Завдяки цьому буденний довколишній світ бачиться заново. Про це добре сказала художниця в одному своєму вірші:

"Все те же предметы кругом —
и море из окон, и дом.
Творите, художник,
Вы так беспристрастны.
Века на мольберте —
в четвертом пространстве".

Ці рядки — з книги Мещерякової "Есть одиночество в толпе...", яку можна було придбати на виставці.

Віктор ГРИНЕВИЧ.

На знімку: Галина Мещерякова, "Автопортрет".

Два погляди у вічність

Учора у Михайлівській палаті Софійського собору в Києві урочисто відкрили експозицію мозаїчного панно «Погляд у вічність», подарованого музею Оксаною Мась.

Джерелом натхнення художниці стала ікона «Богородиця Елеуса» Івана Рутковича — видатного майстра епохи українського бароко. Погляд Богородиці вона відтворила із 15 тисяч фрагментів — оригінальних писанок ручної роботи, серед яких немає двох однакових. Їх розписували близько двох сотень рук — професійних майстрів, а також учнів художніх шкіл і центрів дитячої творчості, колег по цеху та друзів художниці, музикантів і навіть ченців.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На знімку: художниця Оксана Мась разом із генеральним директором Національного заповідника «Софія Київська» Нелею Куковальською під час відкриття експозиції.

Постійний представник України при Раді Європи Євген Перелигін очолив Комітет з адміністративних та бюджетних питань організації *(УНІАН)*

Сполучені Штати Америки обіцяють мобілізувати всі свої ресурси, щоб допомогти Гаїті. Про це повідомив президент США Барак ОБАМА у спеціальній заяві *(Укрінформ)*

У НОМЕР

Член ТСК звинувачує Генпрокуратуру у приховуванні фактів у «справі педофілів»

Під час учорашньої прес-конференції народний депутат Віктор Корж, котрий є членом тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з питань розслідування обставин, пов'язаних зі звинуваченнями в розбещенні неповнолітніх, звинувативши Генпрокуратуру в свідомому затягуванні слідчих дій та у приховуванні фактів. При цьому народний депутат нагадав, що, виступаючи 20 жовтня 2009 року з парламентської трибуни, Генпрокурор Олександр Медведько запевнив, що «справу педофілів» буде розкрито протягом двох місяців.

Проте минуло вже три місяці, але жодних результатів досі немає. Так само В. Корж стурбований тим, що немає й відповіді на його депутатський запит стосовно перебігу розслідування. Зокрема, він просив Генпрокуратуру, не розкриваючи таємниці слідства, надати інформацію, які слідчі дії проводилися стосовно народних депутатів та керівників МДЦ «Артек», оскільки йому не зрозуміло, чому за однакової доказової бази один із фігурантів справи — Дмитро Полюхович — перебуває під арештом, а решта осіб, на яких вказали діти, — ні.

Тим часом, за словами В. Коржа, ТСК володіє даними про приховування слідчими ГПУ факту встановлення квартири у столичному районі Березняки, на яку вказали потерпілі діти та у якій безпосередньо здійснювалися злочинні дії. Мало того, після виявлення цієї квартири слідчими не було зроблено належної експертизи помешкання, не опитано сусідів.

ТСК з'ясувала, що в цьому ж будинку на Березняках знаходиться ще одна квартира. Звідки, на думку В. Коржа, приводили «бідно одягнених дітей».

Повідомляючи ці факти, В. Корж особливо наголосив, що ці матеріали перебували в оперативно-розшуковій справі, яка знаходилася в МВС, але після її передачі до ГПУ дані матеріали зникли. А отримав їх він як член ТСК від добросовісних слідчих МВС та ГПУ. У зв'язку з цим, В. Корж вимагає порушення кримінальної справи за фактом умисного знищення матеріалів оперативно-розшукової справи. В. Корж не виключає, що у разі подальшого затягування слідства у Верховній Раді буде поставлено питання про висловлення недовіри не лише Генпрокурору О. Медведьку, але усьому керівному складу ГПУ.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Як продавали будинок КМДА

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Мовляв, вона має використовуватися передусім для виконання функцій самоврядування в інтересах громади міста. А натомість, буцімто, слугує лише для особистої наживи чиновників та систематичного порушення прав киян. Стартова ціна лоту становила 200 гривень. А «з молотка» будівля в самому центрі міста пішла усього за 2800 гривень. Утім, за словами нового «власника» Ярослава Биструшкіна, і це вже надто дорого: «Наша мерія і гроша ламаного не вартує. Єдине приємно, що ці кошти підуть на книжки для бібліотек».

За роки незалежності в Києві було знищено понад 70 книгарень, закрито і виселено із приміщень кілька мистецьких галерей та авторських майстерень. Вітчизняні митці проголосили Україну зоною культурного лиха, та наступ на мистецтво продовжується. Черговий удар — виселення однієї із найстаріших київських книгарень «Сяйво».

— Уже кілька років ведуться бої за нашу книгарню, — розповів представник «Сяйва» Костянтин Клімашенко. — Напередодні нового року ми з подивом дізналися, що приміщення, яке ми орендуємо, продано з аукціону ще у вересні 2009-го. Причому його вартість становила лише 2 мільйони 247 тисяч гривень за 383 квадратні метри. Якщо полічити, то виходить, що один метр вартує лише 5,8 тисячі гривень. А це менше, ніж у квартирах на Троєщині.

Знайти порозуміння з владою нашим культурним діячам не вдалося. «Мабуть, столичні мужі нас просто не зрозуміли», — подумали ті, й вирішили поговорити з міськими очільниками знайомою їм мовою «псевдозаконних рішень та рейдерських атак».

— Якщо вони можуть продавати, приміром, книгарню «Сяйво» за підробленими документами і за сміховинною ціною, то чому б нам не продати приміщення КМДА, — запитує Віталій Капранов, ведучий аукціону. — До того ж будівлі і «Сяйва», і міськради не є власністю столичного голови чи когось із депутатів. Це власність громади Києва.

Низька стартова ціна, між іншим, також була обгрунтована паном Капрановим: «Просто в це приміщення доведеться ще дуже багато інвестувати. Для початку, багато грошей піде на те, щоб дезінфікувати та очистити стіни від духу столичної влади». Та попри це охочих прибдати будинок КМДА виявилося чимало. Дехто навіть просив продати його разом із депутатами. Останніх чи то у рабство хотіли взяти, чи просто так, як кажуть, для душі.

Новий «власник» приміщення по вулиці Хрещатик, 36, від бонусів у вигляді обранців народу відмовився. А в «придбаному» приміщенні, загальна площа якого становить 100 тисяч метрів, включно із залою засідань на 1200 місць, планує розмістити культурно-мистецький центр, в якому, до речі, й отримають прихисток усі виселені київською владою заклади культури.

— Перше, що я зроблю з мерією, — каже Ярослав Биструшкін, — це переселю депутатів. Приміром, на Троєщину. Думаю, тоді метро в тому напрямку з'явиться набагато швидше.

Молоток, який вирішив долю будівлі КМДА, далеко не ховають. Мовляв, скоро саме він має визначити долю приміщень Верховного Суду України, Генеральної прокуратури, Верховної Ради та решти тих, які використовуються за «нецільовим призначенням».

«Прикро, що все це не насправді, — жалілися деякі учасники аукціону після його завершення. — Це — сміх крізь сльози». Адже вся вчорашня акція — лише черговий театралізований захід, щоб привернути увагу громадськості до наступу влади на заклади культури, передусім книгарню «Сяйво».

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Крадуть усе, навіть рейки

Останнім часом почастішали крадіжки металу. Чи не в кожному міліцейському зведенні йдеться про такі злочини. Люди знімають каналізаційні люки, залізничні рейки, чавунні труби, електричні дроти... Найбільше потерпає від цього залізничний транспорт.

Так, нещодавно працівники кримінального розшуку транспортної міліції затримали у Фастові двох юнаків. Вони намагалися викрасти мідні котушки реле контактів. Особливу винахідливість виявив одеський злодій. На вузлових станціях він знімав із вагонів деталі і здавав на брухт. Кольорові метали чоловік шукав магнітом. Тепер на цих молодих людей чекає суд. Однак це ще квіточки у порівнянні з крадіжкою, що трапилася два роки тому на станції Гречани. Там група осіб викрала дві залізничні рейки завдовжки 25 метрів.

— Якщо крадіжки мідних котушок призводять до паралічу руху електропоїздів, то викрадення деталей верхньої будови колії може спричинити катастрофу, — каже перший заступник УМВС України на Південно-Західній залізниці, начальник кримінальної міліції Володимир Бондаренко. — На жаль, останнім часом таких злочинів на залізниці побільшало. Переважно крадуть безробітні, серед яких зустрічаються і колишні працівники залізниці. Однак здійснюють такі злочини не тільки наші громадяни. Багато серед них і «гастролерів», переважно громадян Молдови.

На думку В. Бондаренка, вирішувати сьогодні цю проблему необхідно разом з місцевою владою. Як свідчить життєва практика, найбільш дієве в такій ситуації — посилення міри покарання. Краще покарати одного, аніж, приміром, пустити під укіс потяг і згубити життя багатьох людей.

Сьогодні нікого не здивуєш звісткою про крадіжку металу. Злодії не гребують ані металевим посудом, ані каналізаційними люками. Кореспонденту «Голосу України» вдалося поспілкуватися з киянином Олегом, який уже багато років займається збутом металу. Для чоловіка основне джерело сировини — сміттєві контейнери, куди місцеві мешканці викидають металевий посуд, старі телевізори, холодильники та інший непотріб.

— Я працюю охоронцем в магазині, — розповідає Олег. — Платні не вистачає навіть на харчування. Збирати металобрухт я почав ще два роки тому. Раніше було набагато простіше. Адже на смітниках знаходилося багато металу. Сьогодні з цим дуже складно. Однак на злочини я не йду. І, скажімо, рейки на залізниці не знімаю. Мені вистачає того, що викидають люди. В середньому за тиждень заробляю майже 300 гривень. Нині в міських точках прийому металобрухту 1 кг міді коштує 30 гривень. А чорні метали приймають по 90 коп.

Олександр ПЕКНИЙ.

Міліція затримала крадіїв металу на залізниці.

Фото надане прес-службою Департаменту транспортної міліції МВС України.

ПОДРОБИЦІ

ЛУГАНСЬК

«Якщо влада не допоможе, зиму не переживемо»

Мешканцям, що постраждали від аварійного обвалення будинку в місті Антрацит, дотепер не відремонтували квартири. У жовтні 2009 року через затоплення підвалу відбулося обвалення частини фасадної стіни будинку, у результаті чого повністю зруйнованими виявилися чотири квартири. Десять родин відмовилися від переселення, дізнавшись, що за результатами техекспертизи будинок можна експлуатувати після проведення робіт з посилення конструкцій й капремонту. З техніки безпеки в будинку сьогодні немає газопостачання. Жити в таких умовах вкрай складно. Антрацитівська міськрада виділила з місцевого бюджету більше 363 тисяч гривень. Але повний капремонт будинку буде коштувати більше 1 мільйона гривень. Таких коштів у міста немає. Якщо зима й далі буде такою ж суворою, люди у своїх аварійних квартирах її не витримають.

Алла АНТІПОВА.

ЗАПОРІЖЖЯ

Побили медиків

Територіальне управління Держпромнагляду по Запорізькій області створило комісію, яка розслідує випадок виробничого травматизму, що стався з бригадою швидкої медичної допомоги обласного центру. Уночі медики приїхали за викликом, зупинилися біля будинку, де мешкає циганська сім'я. Коли лікар вийшов з автомобіля, на нього накинувся невідомий чоловік ромської національності і почав бити. Було побито і молодшу медсестру, яка вискочила на допомогу лікареві. 52-річний лікар і 42-річна молодша медсестра дістали черепно-мозкові травми, струси головного мозку та садна м'яких тканин обличчя. Хуліган утік, його особу встановлюють правоохоронні органи.

Микола МАНЬКО.

Коли лікар вийшов з автомобіля, на нього накинувся невідомий і почав бити

Зустрічають по одежинці — проводжають по результату

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«Я знову поринула в олімпійську атмосферу, — каже призер Олімпійських ігор у Пекіні гімнастка Ганна Безсонова. — Форма з кожним роком стає дедалі кращою і стильнішою. Наша збірна, яка поїде у Ванкувер, буде однією з найяскравіших і найпомітніших».

Нова форма виконана в тому самому стилі, що і попередня: кольори національного прапора, олімпійські кільця, щоправда, додався новий орнамент у вигляді колосся. До парадного комплекту входить класичний піджак з гербом України на нагрудній кишені, біла бавовняна сорочка, краватка в синьо-блакитну діагональну смужку й жилет, у поєднанні з темно-синіми брюками для чоловіків і темно-синьою спідницею для жінок. Завершує ансамбль — капелюх із блакитною стрічкою.

Повний комплект олімпійського екіпірування складається з 42 виробів. Розробила і проспонсорувала колекцію для українських спортсменів компанія BOSCOSPORT, з якою Національний олімпійський комітет співробітничав і раніше.

«Уперше ми підписали такий серйозний контракт строком до 2016 року, що передбачає надання екіпірування тим спортсменам, які представлятимуть Україну і на літніх, і на зимових олімпійських іграх, включаючи юнацькі ігри і європейський юнацький олімпійський фестиваль. Це великий крок уперед у маркетинговій діяльності НОК», — розповів під час презентації форми його президент Сергій Бубка.

Нагадаємо, до старту Олімпіади у Ванкувері залишилося дещо менше місяця. Основні надії Україна покладає на збірні з біатлону, лижної гонки, санного спорту і фігурного катання.

Наталія ОВДІЄНКО.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ФОТОФАКТ

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА/УНІАН.

У Києві у Володимирському соборі освятили козацький прапор XVIII століття із зображенням герба «Козак з мушкетом».

Онкохворі матимуть більше шансів

В Івано-Франківському обласному клінічному онкологічному диспансері запущено новий сучасний гамотерапевтичний комплекс з проведення променевої терапії. Це, власне, спеціально обладнане приміщення, в якому встановлено медичний апарат Кобельт 60 Ф. Нині в Україні функціонує лише 15 таких апаратів. Його вартість майже 4 млн. грн. Медичне обладнання придбано за кошти Міністерства охорони здоров'я України, а фінансування будівництва приміщення, захищеного від радіації, здійснювалось з обласного бюджету. На ці потреби область виділила 1,2 млн. грн. До речі, це перше в Україні спеціально збудоване для апарату такого типу приміщення. Будівництво розпочали в червні 2009 року, а вже за півроку воно було готове до монтажу обладнання. Монтаж та наладку здійснювали фахівці з Китаю, де, власне, й було виготовлене за ліцензією фірми «Сіменс» медичне устаткування.

За словами завідувача радіологічного відділення Юрія Вівчаренка, Кобельт 60 Ф має унікальні можливості, а тому онкохворі матимуть більше шансів на одужання.

Перших хворих, яким надаватимуть якісну медичну допомогу, тут обіцяють прийняти уже наприкінці місяця.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

Винен Сталін

Апеляційний суд Києва поставив крапку в розглядах за фактом голоду в Україні 30-х років. Відповідно до винесеного рішення, винними в Голодоморі визнані сім керівників «більшовицького тоталітарного режиму», зокрема, Йосип Сталін. Суд закрив кримінальну справу й визнав Голодомор геноцидом українського народу. Президент України Віктор Ющенко залишився задоволений, заявивши, що тепер країна може із чистою совістю почати жити за демократичними принципами.

Капітани керувалися різними правилами навігації...

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Український капітан заявив, що не чув декількох попереджувальних гудків китайського судна, а балкер, що наближався зі швидкістю 13,5 вузла, через туман побачив занадто пізно. А його адвокат Джеймс МакГован упевнений: підзахисний думав про команду як про свою родину й нізащо свідомо не поставив би їх у загрозливу для життя ситуацію.

На думку суду, обвинувачувані мали досить часу, щоб розійтися й уникнути зіткнення, але стали діяти занадто пізно: балкер почав виконувати маневр за хвилину до зіткнення, буксир — за 45 секунд. Тим часом вони повинні були бачити один одного на радарах і чути кількаразові попередження про небезпеку, передані береговою службою.

Суддя Сузанна Д'Алмада Ремедіос звернула увагу на те, що буксир ішов по самісінькій середині судноплавного каналу з великою швидкістю й не сходив з курсу, незважаючи на те, що його капітан бачив: назустріч іде судно, що перевищує його за габаритами, а перед самим зіткненням почав вивертати судно вліво. Ремедіос зауважила, що українському капітанові варто було б знати, що у водах, де відбулося зіткнення, судна в разі небезпечної близькості розходяться лівими бортами.

«На нещастя, один повертав праворуч, а другий — ліворуч. Замість того, щоб уникнути зіткнення, вони призвели до нього», — цитує суддю гонконгська газета «South China Morning Post». Капітани керувалися різними правилами навігації, що й призвело до трагедії.

Нагадаємо, що зіткнення відбулося ввечері 22 березня 2008 року в умовах туману поблизу узбережжя Гонконгу. «Нафтогаз-67», одержавши 4-метрову пробоїну, затонув протягом буквально 2 хвилин з 18 членами екіпажа, врятуватися вдалося лише 6 українцям, у тому числі капітанові Кулемесіну. Китайський балкер майже не постраждав.

Ольга ТАНАСІЙЧУК,
спеціально для «Голосу України» (Укрінформ).

На Гаїті ті, що вижили, сплять поруч із трупами

Фото Сіньхуа/Укрінформ.

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Влада Гаїті не в змозі навести лад у зруйнованій столиці. Очевидці повідомляють, що вулиці столиці країни — міста Порт-о-Пренс — завалені трупами. Тут, на вулицях, другу ніч поспіль сплять ті, що вижили, вони не одержують повноцінної медичної допомоги й страждають від недостачі води. Іноземні журналісти повідомляють про те, що з вулиць не забирають спотворені трупи, прикриті білими простирадлами. Живим доводиться нелегко — в них немає води, їм не надають медичної допомоги, а ночувати другу ніч поспіль їм доводиться на вулицях.

Точна кількість жертв досі не відома. За словами президента Гаїті Рене Преваля, кількість загиблих може бути від 30 тис. до 50 тис. Тим часом прем'єр-міністр Жан-Макс Беллерів заявив, що загинути могли 100 тис. осіб. Усе світове співтовариство намагається допомогти цій острівній державі. Зокрема, екіпажі українських вертольотів продовжують участь у місії ООН на острові Гаїті.

Яна СТАДІЛЬНА.

У Кремля немає фаворитів

Росія завмерла в очікуванні підсумків президентських виборів в Україні.

Холодній, але ситій Москві не до виборів президента України. І зовсім не тому, що в самій Росії немає проблем, а зовсім з інших мотивів.

П'ять років тому «помаранчева загроза з півдня» була основною причиною мобілізації Кремля, убивчої інформаційної війни, жорстких політичних акцій, заяв на підтримку проросійського кандидата в президенти України.

Було ухвалено рішення на найвищому політичному рівні, призначено відповідальних чиновників, куплено сотні політтехнологів, і природно, керівники електронних і паперових ЗМІ, інтернет-порталів не насмілилися ослухатися керівних вказівок. Росією вже тоді правила команда Володимира Путіна, котра поховала єльцинську демократію.

Правда, цікаво й те, що самого президента РФ, котрий уже не управляв тотальною інформаційною війною проти України, а став її учасником, також зробили заручником сценаріїв, розроблюваних олігархами «чорної пропаганди».

Джерела фінансування цих програм сьогодні добре відомі й вражають не так цинізмом, як величезними сумами грошей, сплаченими за погану роботу. Згадаймо хоча б поздоровлення Володимира Путіна з обранням необраного президента України.

Сьогодні ситуація зовсім інша. У центрі столиці Російської Федерації немає бігбордів, на яких красується претендент на крісло президента України, «любий Кремлю». Як нема ані «круглих столів», «наукових конференцій», ані зустрічей перших осіб російської держави з українцями, що проживають у Росії. Тобто, немає акцій, які ставили б метою формування «міфів зла» про тих, хто не подобався російському політичному класу, покликаних «впарювати» брехню, провокації, скандали українським телеглядачам.

Найголовніше, цього січневого післяноворіччя, коли до виборів залишаються лічені дні, з екранів телевізорів, зі сторінок газет «тоннами» не виливається бруд на політичні події, якими сьогодні живуть в Україні. Оцінки української президентської кампанії набагато стриманіші, і очевидних фаворитів потужного російського агітпропу побачити українському й російському обивателям непросто.

Правила задані першими особами РФ — президентом і прем'єр-міністром, які у своїх офіційних заявах дистанціюються від будь-якої підтримки конкретного кандидата у президенти України.

У принципі російську стратегію стосовно президентських виборів сформулював Володимир Путін. Він заявив, що Москва чекає приходу до влади в Україні того політика, який зможе відповідати за прийняті російсько-українські договори й угоди, насамперед — за розрахунки за російські нафту й газ, доставку вуглеводнів у Європу через територію України.

Це зовсім не означає, що російська еліта й експертне співтовариство не мають своїх друзів і ворогів серед кандидатів у президенти України. Так, лідери та ідеологи «Єдиної Росії» відкрито говорять, що вони підтримують Віктора Януковича. Депутат Державної думи Костянтин Затулін заявив, що між його партією й Партією регіонів підписані відповідні угоди.

Російські ЗМІ надають свій телевізійний час і газетні сторінки Сергію Тігіпку, Інні Богословській, Юлії Тимошенко, Володимирові Литвину, Арсенію Яценюку. Це численні інтерв'ю, аналітичні статті, програмні заяви цих українських політиків.

Схоже, що до Юлії Тимошенко в російського істеблішменту особливе ставлення. Приміром, журнал «Политический класс», що його редагує одіозний Віталій Третьяков, цілий номер присвятив президентським виборам в Україні, і симпатії до нинішнього Прем'єр-міністра України в авторів опублікованих у журналі статей очевидні.

Водночас єдиним фронтом російський політичний клас і перші особи держави виступають проти збереження влади у Віктора Ющенка і його прихильників.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

Треба визнати, що політики і партійні політичні сили не доросли й не дозріли до історичної свідомості народу та юридичного бачення невід'ємного зв'язку між Декларацією та Конституцією України як складового європейського конституційного процесу й перспективного суспільного розвитку, в якому суспільство має бути світським, а держава — правовою

Забуття Декларації — хибний і неєвропейський шлях до світового конституційного розвитку

Редакція «Голосу України» виносить на обговорення три питання: *1. Чому і з якою метою Декларація про державний суверенітет України офіційно не покладена в основу чинної Конституції України? 2. Чи не є така політика суперечністю в європейському і світовому конституційних процесах, коли декларації США і Франції лягли в основу конституцій цих країн, а Всезагальна декларація ООН прав людини й визнані декларації стали основою проекту Європейської Конституції та Лісабонського конституційного договору 2008 року? 3. Нехтування Декларації породило нехтування законів і розгул корупції, а до чого призведе її повне знищення?*
Для правової характеристики і юридичного значення Декларації України редакція надала слово народному депутату України першого (12) скликання, голові Комісії з питань законодавства і законності та члену Президії Верховної Ради України, члену першої Конституційної комісії України, науковцю та заслуженому юристу України Олександру КОЦЮБІ.

Частина перша

Декларація і Конституція — єдине ціле

Порушені редакцією газети питання *про виключення Декларації з конституційного процесу* є ключовими до виборчих програм та майбутньої їх реалізації, оскільки глава держави за Основним Законом країни *є гарантом Конституції України, прав і свобод людини.*

Причини, які стали на перешкоді конституційного закріплення Декларації про державний суверенітет України (далі — Декларація або Декларація України) як *основи нової Конституції України*, лежать у царині редакційної політики, компартійної спадщини, примітивної стихійної боротьби за президентську владу і, *головне, — за межами народної мудрості*, бо вона знецінена, а політику поставили вище права, на перше провідне місце.

Треба визнати, що політики і партійні політичні сили не доросли й не дозріли до історичної свідомості народу та юридичного бачення *невід'ємного зв'язку між Декларацією та Конституцією України як складового європейського конституційного процесу* й перспективного суспільного розвитку, в якому *суспільство* має бути *світським, а держава — правовою.*

Нині всупереч Декларації України депутати не є народними, а стали партійною приналежністю сучасних вождів і фюрерів, які захопили владу в законодавчому органі завдяки антиконституційній зміні виборчого права. Партійні депутати відставали і відстають від свідомості українського народу, який підтримав прийняття Декларації Верховною Радою України та схвалив на проведених всеукраїнських референдумах в березні та грудні 1991 року.

Науково-практичне значення декларації. Поняття терміну «декларація» *(лат. declaratio — заявляю, проголошую)* є малодослідженим у науковій та популярній літературі явищем і стосується переважно сучасної поверхової політичної характеристики декларацій як документів загальнополітичного значення. Відповідно з цим баченням пояснюється і розуміння декларацій, і таке сприйняття закладалося у правосвідомості людей під час навчання та у практиці їхньої участі в суспільному та політичному житті.

Дослідження показали, що дане примітивне пояснення поняття «декларації» є надзвичайно спрощеним і поверховим підходом до її правового значення та юридичної ролі декларацій у житті людини та суспільства. А тому під час узурпації народної влади партіями виборці були не підготовлені до захисту *місії Декларації України від 16 липня 1990 року.*

У тодішньому протистоянні політичних сил головну роль відігравали не гроші та політика, а висока правосвідомість і національний патріотизм абсолютної більшості народних депутатів України.

Далі відбулася *деклараційна трагедія*. Тодішні і наступні керівники держави досить швидко зорієнтувалися, що Декларація України веде до ***народовладдя*** і до забезпечення ***реальних гарантій та реалізації прав і свобод людини*** в нашому українському суспільстві.

На практиці це означало, що відбудеться обмеження влади чиновника над громадянином. Тут розпочалася підготовлена бюрократичною компартійною практикою система підступних і спритних політичних ігрищ, щоб не допустити народ до влади, громадян до управління в державі, а тому було сплановано скинути Декларацію України у провалля забуття.

Результат більш ніж очевидний. Чи багато виборців та громадян мають можливість та місце ознайомитися з Декларацією України? Всіма способами створена завіса її замовчування, а зміст — кинуто у *правову темряву* політичних махінацій та маніпуляцій з виборчими правами громадян. Хіба неправда, що лише член партії з мільйонними сумами грошей, а не громадянин України з чеснотами може балотуватися в Президенти України?

Характеристика умов прийняття Декларації України. Вирішальне значення у складній ситуації 1990 року, коли Декларація розроблялася і приймалася Верховною Радою України, мали не політичні та матеріально-грошові вигоди, а *конституційні принципи: забезпечення гарантій на життя, створення гідних людини умов життя, завершення національного самовизначення народу, ствердження національного патріотизму, відтворення історичної правової культури народу, мирного вирішення питань співробітництва з іншими народами, скасування політичного диктату компартії* та інші гуманістичні надбання.

У тодішньому протистоянні політичних сил головну роль відігравали не гроші та політика, а висока правосвідомість і національний патріотизм абсолютної більшості народних депутатів України. Тогочасний Голова Верховної Ради України І. Плющ певним чином відтворює тодішню правову і політичну ситуацію, хоча, як колишній партійний працівник, він віддавав перевагу політиці, а не праву, Декларації та Конституції України.

Він, зокрема, зробив такий юридично недосконалий, але відвертий висновок: *«У тогочасній Верховній Раді були дві політичні сили — Народна Рада і «Група 239», вона ж партгрупа. Комуністів у травні 1990-го у Верховній Раді було більш як 370 і я тоді ще до них належав, у липні — близько 300. Ставка тоді робилася в основному на авторитети, тобто на тих людей, яких знали і до яких прислухалися»* (Декларація... К. 2000. — С. 4).

Мною підкреслено юридичну недосконалість висновку на підставі того, що названий керівник довільно й політично тенденційно поділив склад Верховної Ради України на народну раду, яка не мала виборних повноважень від народу на формування будь-якої «ради» у Верховній Раді України, і партгрупу, яка теж не мала таких виборних повноважень і названої реєстрації в парламенті.

Наша країна правильно вибрала європейський курс розвитку і в цьому контексті найбільш яскравим прикладом є історичний зв'язок між деклараційними і конституційними правами людини і народу.

Сьогодні є очевидним, що вже з тих часів у законодавчу владу внесено хаос у *протиставлення правовим* політичних принципів та політичний і відповідно законодавчий хаос в конституційну діяльність Верховної Ради України. Стався й остаточний відступ від *принципів Декларації* та Конституції України, настало тривале за штучно створеною політичною підтримкою невиконання вимог ні Декларації, ні Конституції України та зупинилися процеси проведення конституційних реформ на основі Декларації, а також відповідне вдосконалення правової системи України загалом і конституційного права зокрема.

Проведення правознавчого порівняння Декларації України з декларацією США, деклараціями Франції, інших країн та їх конституціями і практики міжнародних інституцій (ООН, ЄС тощо) засвідчили про наші суттєві упущення в реалізації положень Декларації в нормах Конституції України. За згоди співробітника Інституту законодавства Верховної Ради України Р. Коцюби ми використали її обґрунтування про деклараційне право, яке сформульовано завдяки названим порівняльним дослідженням.

Так, норми і положення ***декларації США 1776 року*** стали основою Конституції США 1779 року. ***Декларація США викарбувана золотими буквами*** на капітолійських пагорбах Вашингтона, і це місце стало правовою святинею, яку відвідують не тільки школярі, студенти і громадяни США, а й почесні запрошені закордонні гості для вшанування демократії й розуміння, чому декларація стала основою конституції США.

Аналогічне ставлення й до ***декларацій Франції***, норми яких теж стали основою її конституцій. В Україні — навпаки. Сьогодні політиками зроблено все, щоб громадяни забули про ***Декларацію України 1990*** року, а заодно і День незалежності України: вони фактично не є предметом єднання та вдосконалення конституційного процесу. Факти свідчать, що навіть із прийнятих на основі Декларації законів викреслювалися посилання на Декларацію України.

Проте історичні факти — річ фундаментальна і вони документально підтверджують, що забуття Декларації є хибним і неєвропейським шляхом до світового конституційного розвитку України. Історичні факти стверджують, що *конституційна більшість у 357 голосів народних депутатів України* прийняла Декларацію про державний суверенітет України 16 липня 1990 року і Верховна Рада України цього ж дня прийняла постанову про *День незалежності України.*

Також виявлено, що 26 народних депутатів України не голосували за Декларацію з різних причин, більшість з яких — 17 — подали до секретаріату сесії офіційні заяви з проханням зарахувати їх голос «за» прийняття Декларації. Отже, загальне число голосуючих у Верховній Раді України, які прийняли Декларацію України, становить ***374 народні депутати України.*** (Там само. — С. 5, 23—35).

Юридична сила Декларації — правовий акт найвищого рівня. Окрім надання юридичної сили Декларації, найвищим законодавчим органом влади в Україні — Верховною Радою України — було здійснено демократичні конституційні кроки, щоб 17 березня 1991 року та 1 грудня 1991 року Декларація України була всенародно обговорена і народ мав можливість добровільним волевиявленням схвалити її на всенародних референдумах (Там само. — С. 38).

Тобто у складній історичній обстановці на тлі московських подій 19—21 серпня 1991 року Верховна Рада України не тільки прийняла Декларацію, надавши їй ***конституційного*** значення як ***основі нової Конституції України, а її положенням і принципам — юри-***

дичної сили правового акта найвищого рівня, встановили День незалежності України та отримали всенародне схвалення. Тому необхідно розкрити правду виборцям, чому і з якою метою та за яким правом політичні діячі й партії замовчують вищеназвані історичні факти?

У цьому ряду подій досить важливо і політично показово відзначити, що в 1996 році під час прийняття нової Конституції України вождями партій та тодішніми керівниками держави було сплановано юридично недолугу акцію про виключення з її проекту навіть посилання на Декларацію України. Можливо, хтось із кандидатів у Президенти України пояснить виборцям, хто і які політичні сили стоять за цією й вищеназваними подіями, щоб політично протиставити Конституцію і Декларацію України?

Логічним є й чергове з головних запитань, хто і з якою метою створював негативні політичні ситуації і чи немає таких дійових осіб серед кандидатів на посаду Президента України? Якщо є, то слушний і найкращий момент принести публічні покаяння народу і припинити недобросовісне використання довіри виборців та ганебне й зло(чинне) приниження деклараційного і конституційного права громадян і народу.

Ювілейний, 20-річний, вік Декларації України. Невпинно настає 16 липня 2010 року з відзначенням *двадцятирічного деклараційного ювілею* — ювілею *відтворення українським народом свого історичного природного права* в якості справжнього *верховенства права громадян* і народу на здійснення прав і свобод через історичне надбання суспільства — Декларацію України як основи Конституції України, норми якої повинні об'єднати названі документи в єдине ціле у процесі конституційної реформи.

Кандидати на посаду Президента України мають час і нагоду не лише оцінити історичне значення Декларації України і не лише на словах ратувати за народовладдя, парламентську форму правління, мажоритарну систему виборів, права і свободи людини тощо, а публічно й відверто визнати, що такі норми та положення в ній давно закріплені і щоб Декларація України більше ніколи не була відкинута в непередбачуване минуле і щоб вона стала реальним запровадженням у життя народу і Конституцію України.

Наша країна правильно вибрала *європейський курс розвитку* і в цьому контексті найбільш яскравим прикладом є *історичний зв'язок між деклараційними і конституційними правами людини і народу*, який сповна відобразився у проекті *Європейської Конституції* та названому договорі.

Декларації — основа Лісабонського конституційного договору. Для Європейського Союзу 2008-й став роком найвищого конституційного досягнення світового значення. Порівняльний правовий аналіз свідчить, що в його основі як і в проекті Європейської Конституції використано базові норми й положення найбільш визнаних народами цивілізованих країн *декларацій*. Саме вони стали *предметом всенародного обговорення* у країнах Європейського Союзу, отримали схвалення їх народами під час усього демократичного розвитку цього конституційного процесу.

На нашу думку, є правильним і кінцевий конституційний результат, коли *деклараційні норми і положення* спочатку отримали творчу наукову розробку у проекті *Європейської Конституції*, а потім були винесені на *референдуми* народів країн Європейського Союзу й отримали, за винятком двох країн (Франції і Нідерландів), загальне їх схвалення та визнання. Загалом здійснилася демократична підтримка абсолютною більшістю громадян основних положень проекту.

Завдяки таким демократичним процесам в основу Лісабонського договору покладено *деклараційні правові* надбання *конституційного значення*, а сам договір став відкритим для подальшого його визнання народами інших країн, приєднання їх держав до нього в установленому порядку, що сформувало нові демократичні конституційні засади великих перспектив співробітництва між народами та шляхи вдосконалення національних і міжнародних конституційних відносин.

Деклараційно-конституційний досвід ЄС та історія України. Приклад деклараційно-конституційного становлення Європейського Союзу для України є зразковим, і наше суспільство та кандидати в Президенти України можуть його порівняти з власним історичним досвідом. Найбільш повчальними і драматичними наслідками з нашої історії можуть бути приклади з долею Декларації директорії УНР 1918 року і Декларації України 1990 року.

На відміну від першої, Декларація 1990 року, як уже підкреслювалося, прийнята законодавчим органом визнаної у світі України як співзасновника і члена ООН. Декларація отримала незаперечне схвалення народом на референдумах та містить положення в заключному її розділі про призначення Декларації як *основи* конституційного становлення й розвитку України. Ці чинники є головними аргументованими правовими підставами для реалізації норм Декларації України в умовах конституційної реформи.

З історичної точки зору, Україна як спадкоємниця Стародавньої та Київської Русі має надзвичайно складну історію з неодноразовою втратою державності. Це факти історії,

Практика суспільного життя показала, що ситуація з Декларацією України і невикористання її потенціалу сталася невипадково.

але вони не розкриті в усій повноті. «Руська Правда», «Повість минулих літ», «Слово о полку Ігоревім» та інші пам'ятки культури не тільки відображають даний процес розвитку державності, а й, і це головне, — історію народів України-Руси: трипільців, скіфів, сарматів тощо.

Саме історія народів, їх правова та інші види культур залишили неспростовний вплив та спадщину в правовій культурі та договорах із Візантією, формуванні права в історії Київської Русі та Росії («Новгородська Правда»), Польщі і Великого Литовського князівства та Речі Посполитої (статута, в основі яких була «Руська Правда»), а також інших суспільствах й державотвореннях, зокрема зі Швецією, Францією тощо. Наявні прогалини в нашій історії можна відтворити за допомогою порівняльного права.

Змістовне розкриття цих процесів можливе з *пізнанням історії самоврядування народу*, положення про яке закріплено в Декларації України, яке зобов'язує державу і науку забезпечити порівняльні дослідження суспільних закономірностей про історичну логіку розвитку *витоків природного і позитивного українського права*, формування і становлення в цьому лоні первинних форм деклараційного та конституційного права в наших первісних додержавних і пізніших суспільствах.

Логічним є й чергове з головних запитань, хто і з якою метою створював негативні політичні ситуації і чи немає таких дійових осіб серед кандидатів на посаду Президента України?

Наприклад, правова природа декларацій і деклараційного права зафіксована як аналогія розвитку правових явищ у різних народів, і це є однією з важливих закономірностей. Вона, як показують дослідження, майже однаково відображена в численних первинних процедурах здійснення судової юриспруденції *способами декларування* її учасниками заяв, публічного проголошення вимог, їх визнання або заперечення тощо. Римське право, зокрема, зафіксувало безліч такого роду *деклараційних процедур*, які базувалися на фун-

Правова природа декларацій і деклараційного права зафіксована як аналогія розвитку правових явищ у різних народів, і це є однією з важливих закономірностей.

кціонуванні тодішніх первісних систем правосуддя.

У числі цих та інших обставин розкривається внутрішня суть походження поняття «декларація» і свідчить, зокрема, про те, що латиняни мали високу культуру демократичного суспільного розвитку, яку використали греки та запровадили й поєднали її з мовним арсеналом знань для своїх суспільних й державних потреб в інтересах Грецької імперії.

Підкорення Римською імперією греків та їх завоювань і тієї культури, включаючи теоретичні досягнення стародавніх грецьких мислителів, яка отримала класичну форму досконалості в багатьох галузях науки, права й державотворення, теж за тодішніми правилами стали надбанням римлян й успішно використовувалися в різних ситуаціях та подіях тогочасного розвитку, про що свідчить численна наявність у римському праві мовної та правової культури греків та інших народів.

У сукупності закономірності такого поступального розвитку в історії народів були тим доповненням нового історичного етапу в розвитку римлян, в якому з такою само максимальною повнотою використана правова та мовна культура народів у юриспруденції і правосудді, яка свого часу стала надбанням грецького суспільства й держави за рахунок власного та інших підкорених або приєднаних народів.

Тому є закономірним тогочасним явищем застосовування римлянами готових мовних понятійних і термінологічних конструкцій у праві та юриспруденції під інтереси Римської імперії. Саме через таку закономірність пояснюються факти, що абсолютна більшість законів Римської імперії зафіксована, зокрема, латинською та грецькою мовами і має таке само понятійне походження за змістом з урахуванням змін, які диктувало життя.

Потреба в науковій класифікації декларацій. З позицій сучасного пізнання деклараційних відносин і деклараційного права є позитивним те, що в юридичній енциклопедії, на відміну від інших такого роду академічних видань, здійснено загальне розмежування сучасного поняття «декларація» як *технічного документа* (заява, що подається митним органам при перетинанні кордону, — митна декларація; заява особи, що подається про отримані доходи, — податкова декларація; заява про поштову декларацію при відправленні кореспонденції за кордон тощо), і цим зроблено початкову класифікацію різноманітного значення декларації як складного правового явища.

Незалежно від глибини, підстав, виду та форми такого розмежування, якби між звичним побутовим чи діловим вживанням слова *«декларація»* та вживаним в інших тлумаченнях загальнополітичним розумінням декларації, в енциклопедичному юридичному словнику зроблено пошук критерію розмежування для здійснення теоретичного розподілу значення декларації в якості поділу на розуміння «технічного» використання декларації і на вже відоме *академічне* узагальнення, в якому поняття «декларації» використовується як форма документа, де *проголошено основні принципи*.

Тобто дану позитивну теоретичну спробу визначити в академічному юридичному енциклопедичному словнику критерії для виокремлення різних деклараційних форм та змісту дає підставу розглядати таке смислове бачення, як вживання поняття «декларація» в *подвійному значенні*: як практичного технічного явища і як документального оформлення основних політичних та інших принципів.

Вважаємо, що такий розподіл цього поняття на види *технічного і політичного* характеру є слушним, має певну *класифікаційну ознаку поділу на його види*, але даний *критерій* в юридичному сенсі не відображає *суті правового характеру* і глибини *деклараційних правовідносин* як складного відображення реальної дійсності. Незнання виборцями цих особливостей деклараційних відносин і дало можливість політикам заволодіти владою та звести нанівець здобутки Декларації України. Насправді це не праведно.

По-перше, суспільне деклараційне явище, яке названо як «технічне» використання, має набагато глибший зміст: відправник пошти за кордон, митний перевізник чи власник вантажу під час перетинання кордону передусім має *правовий статус особи*. По-друге, певна особа володіє *деклараційним правом* на вчинення необхідних деклараційних дій для виконання суспільної функції. По-третє, її незаконні дії можуть привести до юридичної відповідальності за порушення деклараційних правил і законних деклараційних приписів.

Щоб пересвідчитися в ефективності дії такого деклараційного права та його застосування на практиці в разі вчинення деклараційних правопорушень, достатньо не тільки обмежитися словами «технічна» декларація, а й ознайомитися, скажімо, з роботою митниці та митних органів і розглядом справ у митних органах та судах, щоб достовірно переконатися в далеко нетехнічному призначені поняття «декларація». Після цього першочергове місце займе розуміння, що «технічний» зміст декларації передбачає порядок дотримання правил та деклараційних вимог для забезпечення регулювання складної системи суспільних деклараційних правовідносин.

Відповідно з таким більш глибоким розкриттям деклараційних відносин стане зрозумілою потреба теоретичного поглиблення й наукового обґрунтування *класифікації деклараційних правовідносин*, які в сукупності є *деклараційним правом людини, народу* та *юридичних осіб*. Завдяки такому розумінню деклараційних правовідносин формується його визначення і нове бачення історичного походження та юридичних механізмів реалізації.

Практика суспільного життя показала, що ситуація з Декларацією України і невикористання її потенціалу сталася невипадково. З нашої точки зору, відсутність формування належного рівня суспільної правосвідомості про важливість правових деклараційних відносин сприяла можливостям недобросовісних політиків використати цю ситуацію і знівелювати подальший розвиток отриманих в 1990 деклараційних повноважень народу і громадян. Деклараційні правовідносини не отримали класифікаційних теоретичних розробок історичних витоків їх поняття, а тому і сучасного застосування як головних видів *основних деклараційних принципів*, особливо *конституційного значення*, обов'язковості їх державного виконання і законодавчого забезпечення в реалізації прав і свобод людини.

Відповідно основні *деклараційні принципи* так і *не отримали повного змістовного правового розкриття в конституційних нормах* проекту нової нині чинної Конституції України, а також не знайшли необхідного відображення в конституційному процесі її прийняття та подальших конституційних реформах, особливо у вдосконаленні правової системи України, галузі конституційного права та деклараційного права. У такій ситуації сталося протилежне — посилився політичний тиск і протистояння деклараційним нормам і положенням. Як наслідок, з проекту Конституції України 1996 року взагалі виключено посилання на Декларацію України.

Вчинені дії є не що інше, як *антиконституційна акція політичної відсталості* від європейських конституційних процесів з позиції забезпечення прав і свобод людини, бо європейське бачення — це визнання верховенства права як деклараційного і конституційного принципу, а для організації державної влади — принципу її достеменного розподілу між основними гілками влади: законодавчою, виконавчою і судовою, та його неухильне виконання.

Чи багато виборців та громадян мають можливість та місце ознайомитися з Декларацією України?

НАМ ПРО НАС

Оригінальні, цікаві, талановиті

Останній номер газети за 2009 рік (№ 250 від 31 грудня) мене приємно вразив. Читати його було дуже цікаво. Я передплачую газету багато років (до цього мене зобов'язує професія), але не думала, що в такому виданні (по суті — офіційному) працюють настільки талановиті співробітники. Тільки талановиті люди могли придумати такий святковий дотепний номер і заповнити його відповідним матеріалом. Багато чого в цьому номері оригінальне й цікаве, але все-таки не можна не відзначити замітку Яни Стадільної «Володарі грому». Гостро, дотепно, вчасно! Спасибі за задоволення! Бажаю успіхів у Новому 2010 році!

Гертруда СИВОЛОБОВА, юрист.

Київ.

ПРОПОНУЮ

Зимовий час — скасувати

Давно відомо, що, коли людина долає на літаку велику відстань у кілька часових поясів, її організм не одразу адаптується до нових умов — переживає стрес. А нас двічі на рік примушують думати про адаптацію і постійні незручності.

Особисто я, не зустріла жодної людини, котра схвалила б переведення у кінці жовтня стрілок годинників. Напередодні сонце заходило о 17.50, а назавтра воно стало заходити о 16.50! І за якісь півгодини треба вмикати світло. Де тут економія електроенергії, про яку хтось так турбувався? Схоже, тепер йдеться не про економію. Здається, що стрілки годинників переводять за інерцією, яка закладена ще колишньою вказівкою зверху.

Люди праці обурюються, що вечори вимушені проводити при електричному освітленні. І діти не можуть зайву годину побути на вулиці. Чимало школярів ходять до школи на другу зміну, тож повертатися їм доводиться вночі. А ті, що вчаться зранку, на музику, танці та інші гуртки ходять по темряві. Такі незручності негативно впливають на настрій і самопочуття.

Фермери розповідають, що навіть корови не хочуть, щоб їх доїли на годину раніше...

А вранці: сонце сходило о 7.35, а назавтра — о 6.35. Тож можна ще спати.

По суті, найкоротші дні у нас бувають два місяці. Я переконана, що краще перетерпіти це природне явище, ніж ходити темними вечорами та спати після сходу сонця. Нехай би висловили свою думку з цього приводу електрики, водії, лікарі, вчителі, психологи...

Чи потрібен нам зимовий час? — запитання до народних депутатів. Пропоную, розглянути цю проблему на сесії, щоб у березні перейти на літній час назавжди.

Раїса ЩЕРБАКОВА-КАЙДАН, пенсіонерка.

Бровари Київської області.

У нас завжди весело!

НОВОРІЧНІ ПРИГОДИ

Новорічне свято — сімейне. Але ми завжди зустрічаємо його всім колективом. І завжди в нас весело.

Ось позаминулого року ялинка сяяла, мов казкова фея. Сам Іван Іванович, наш партійний організатор і трибун, поглядав на неї, наче прибув на власні іменини.

Ото хіба про вогнегасники забули. Пошукали, пошукали у господарстві — нема. Зателефонували до якогось приватного бюро добрих послуг і отримали відповідь: «Вогнегасники обов'язково будуть. Чекайте їх за годину до дванадцятої».

Вогнегасників, самі здогадуєтеся, не привезли. 0 двадцять третій з'явився лише наш змучений бухгалтер, котрий в останній день ледь-ледь завершив річний звіт. Казав, для області треба.

І все-таки було весело. Розважив, як завжди, неперевершений Іван Іванович запропонував організувати змагання із запалювання бенгальських вогнів. І сам ненароком підпалив конторського кота Амадея. Чотирилапий улюбленець колективу трохи обсмалився. А ялинка — згоріла. Щоправда, присутні відбулися легким переляком, лише сам Іван Іванович раптово почав заїкуватися.

Але сумно нікому не було.

Наступне новорічне свято облаштували скромніше. Ялинку поставили синтетичну, без вогнів. Частину міцних напоїв замінили трохи легшими. Усі з нетерпінням чекали урочистостей.

Рівно о двадцять третій, пригадуємо, у вітальні пролунав дзвінок. Зайшов здоровань у шапці-вушанці.

— Я з бюро добрих послуг. Викликали? Забирайте свої вогнегасники.

Хоч тепер вони були непотрібні (своїх вистачало), подумали, що зайве добро не зашкодить. Усі дружно взялися розвантажувати автофургон. Розважив компанію знову наш невтомний активіст Іван Іванович: пожбурив один з вогнегасників і випустив з нього всю масу. Довелося спішно телефонувати до ремонтної майстерні й просити термінової допомоги. Звідти не забарилися з обіцянкою: «Не хвилюйтеся, пересувна майстерня прибуде з хвилини на хвилину!».

Ніхто, самі розумієте, не прибув. Коли стрілки наблизилися до дванадцятої, приплентався лише спітнілий бухгалтер. Сказав, що ледь-ледь впорався з антикризовим звітом.

Але сумно нікому не було.

Цьогоріч зустріч Нового року вирішили відзначити зовсім скромно, утім активно. Традиція є традиція. Щоб не накоїти лиха, встановили ялинку в їдальні, що тимчасово правила нам і за склад, і за комору, й давно вже чекала ремонту. Коли всі зібралися на урочисту частину і начальство налаштувалося виголосити промову, у двері хтось настійливо постукав, зайшли троє і сказали:

— Приймайте пересувну майстерню. Прибули хвилина в хвилину!

Відмовлятися в таку мить, хай і через рік, якось незручно. Зійшлися на тому, що варто запросити ремонтників до столу. Вечірка мала вийти на славу. Чергову інформацію для роздумів, як завжди, подав наш невтомний мітинговий трибун Іван Іванович. Запропонував організувати змагання-шоу «А я вмію так!». І сам особисто показав приклад. Демонструючи після чергової чарки своє вміння вправлятися з газорізальним апаратом, який прихопили ремонтники, він ненароком перепиляв металеву трубу, що підтримувала дах нашої старенької їдальні.

Тож сумувати нікому не довелося...

Іван КИДРУК.

Рівне.

КРИК ДУШІ

Щоб зупинити розлад у владі

Ознайомився з програмами кандидатів у президенти. У мене склалося враження, що ми обираємо царя-самодержця з необмеженою владою, котрий вирішить всі проблеми й ощасливить кожного.

Але, за всієї важливості президента, у нього лише частина державної влади (є ще уряд, парламент, які здатні заблокувати будь-які наміри глави держави, у чому ми вже неодноразово переконувалися). І найідеальніша програма не дасть результату без спільних зусиль всіх гілок влади.

Згадаємо, з яких чудових «кроків» починав свій шлях у президенти Віктор Ющенко. А куди ми прийшли, де опинилися, — відомо всім.

Людям, що зневірились, нині важливо знати: чи здатен кандидат у президенти зупинити розлад у владі. Він повинен виразно пояснити своїм виборцям, як досягне цієї мети. Головним завданням майбутнього президента, на мій погляд, має бути солідарність всіх гілок влади. Не вирішивши це, всі прекрасні й райдужні плани в черговий раз обернуться на «пшик».

А. ЄМЕЛЬЯНОВ.

Чернігів.

ФОТОПОЛЮВАННЯ

— Ось якого ми тигра упіймали! Поки що сніжного...

Фото Юрія ТИМРУКА.

Буча Київської області.

НАБОЛІЛЕ

Поговоримо про свободу

«Свобода! Свобода!» — кричать на всіх перехрестях владні структури. Одразу їм підспівують вірні засоби масової інформації. І наприкінці листопада святкують День Свободи ті самі можновладці, але не простий народ. Бо свобода у нас є, але — для всіх різна.

Для можновладців вона в тому, що можна не платити заробітну плату працівникам, натомість собі нараховувати величезні зарплати. Свобода «кататися» у відрядження та ще й із сім'ями за державні кошти, купувати дорогі службові авто. Свобода оббріхувати, розповідати про міфічні досягнення без усякого аналізу дійсності і відповідальності за це. Хабарі керівники здебільшого беруть вільно, хоча іноді нацьковують на це підлеглих.

Для простих людей — свобода ритися у смітниках. Можна звертатися із заявами і скаргами до будь-якого чиновника, в суди і місяцями чекати на відповіді, в яких — здебільшого порожні відписки (або погрози за звернення). І ніхто за ці поневіряння не несе відповідальності. Та і з кого спитаєш, коли керівники переважно сидять тимчасово?

Одне тільки чуємо: «Заведено кримінальну справу». І все. Проте не пригадую, щоб когось посадили за грати за невиплату заробітної плати чи розбазарювання державних коштів.

За різні папірці, які повинні видаватися безкоштовно, чиновники деруть з людей чималі гроші. І щоразу вигадують нові системи здирства. Гроші деруть готівкою і через банки. У нас — свобода! Що хочемо, те й робимо...

Я, скажімо, коли складав іспит, щоб отримати посвідчення водія, за що тільки не платив. Вимагали купити якийсь журнал, посібник, чохол для талона попереджень, сплатити за консультацію, страховку, іспит, заяву, за картку водія тощо. Залишилося тільки узяти за повітря в класі, яким дихає людина під час навчання...

Хіба це новина для працівників прокуратури, міліції та судових органів? Вони самі іноді платять за різні надумані послуги. Але ж у нас — свобода!

Володимир ВОЗНЮК.

Луцьк.

КАЗКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Плекати персиковий сад

Шановні претенденти на президентський пост, кожному з вас було б не зайвим нагадати про інтелектуальні надбання наших предків, серед яких — притчі, прислів'я, приказки та інше. Розповім одну притчу, яку почув від свого діда, ще коли сидів у нього на колінах.

У одного господаря був фруктовий сад, в якому росли і плодоносили п'ять персикових дерев. Він пишався ними, бо виплекати персики в наших умовах було дуже важко, адже зимою морози іноді сягали 30 градусів. А найбільше шкоди теплолюбним деревам завдавали весняні заморозки.

Одного року, коли сад вже почав розпускатися, таки вдарив мороз. Напередодні цього лиха господареві наснилось, що він зрубує персикові дерева. Цей сон чоловік сприйняв як пророчий.

Заморозки тривали чотири дні, і господар щодня зрубував по одному дереву. З кожного він робив багаття під одним, добре укоріненим, із розкішною кроною і смачними плодами, персиком.

Тоді в саду мудрого господаря рясно цвіли і дали чудовий урожай яблуні, груші, сливи та одне персикове дерево, з якого він смакував плоди та брав живці для нових насаджень.

Так-от, шановні наші кандидати, будьте кожен тим мужнім та мудрим господарем, котрий істинно вболіває за український сад. Інакше всілякі «морози» будуть безжальними до ваших і наших плодових дерев.

Василь ЗАЛІЗНЯК.

Заліщики Тернопільської області.

ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ

ТБ "Донецька універсальна товарна біржа"

15.02.2010р. об 14.00 проводить аукціон з продажу майна підприємства-боржника ДВАТ "Торезьке ШПУ по бурінню стволів і свердловин" ДП ВАТ "Спецшахтобуріння" (код ЄДРПОУ 00180338), розт. за адресою: Донецька обл., м. Торез, вул. Широка, 8: Лот№1 Нежитлові будівлі та споруди: З/д тупик для розвантаження, інв.№201 (№I), Будівля ковальско-зварювального цеху, інв№20, (Г), 520,9кв.м., Будівля механічного цеху, інв.№2, (Е), 973,3кв.м Початкова вартість - 163863,00грн. у т.р. ПДВ, гарантійний внесок - 16387,00 грн без ПДВ. Реєстраційний збір складає 200,00 грн. без ПДВ. Внески сплачуються на р/р Біржі (Отримувач - ТБ "Донецька універсальна товарна біржа", р/р 26002959970150 Ф-л ПАТ ПУМБ м. Донецьк, МФО 335537, ЕДРПОУ 32965615). Строк надання заяв про участь в аукціоні закінчується 10.02.2010р. об 12.00 години включно. Аукціон відбудеться за адресою: м. Донецьк, б. Шевченко, 31. тел. Для довідок (062) 388-36-37.

Оголошення про проведення відкритих торгів

1. Замовник торгів: ***ТОВ "Краматорськтеплоенерго" код за ЄДРПОУ 34657789***

1.1. Поштова адреса ***84305, Україна Донецька обл..м.Краматорськ, вул. Орджонікідзе,5.***

1.2. Контактні телефони ***(06264) 3-97-07, факс 3-14-06.***

2. Інформація про процедуру закупівлі: **Мати прошивні теплоізоляційні та мати прошивні мінераловатні будівельні у двосторонній обкладці.**

3. Місце та спосіб отримання т ендерної документації: ***за поштовою адресою, надіславши письмовий запит або факс - повідомлення про бажання участі у відкритих торгах***

4. Кінцевий термін подання - **04 лютого 2010 року до 13-00.**

Постановою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під'їзд) від 23.12.2009 по справі № Б-39/151-09 визнано банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю "Львів-Шкіра", код 32180953, 61121, м. Харків, проспект Тракторобудівників, будинок 140-Б, квартира 75, п/р 2600718834 у ВАТ СКБ "Дністер", МФО 325569.

Ліквідатором призначено Долошка О. П., ліц. АБ № 176240 від 29.08.05, а/с 4589, м. Харків, 61022, тел. 050-638-93-62.

Просимо вважати недійсними
техпаспорт АБ № 658484
та
номерний знак АЕ № 20929.

Господарським судом Львівської області (м. Львів, вул. Личаківська, 128) постановою від 22.12.2009 року по справі № 28/59 визнано банкрутом фізичну особу - підприємця Давидчака Володимира Ярославовича (82400, Львівська область, м. Стрий, вул. Коссака, 11; ід. код 2950508299).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Опришка О. З. (м. Львів, вул. С. Бандери, 5а/7).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Запорізької обл. (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) Постановою від 28.12.2009 р. по справі № 25/235/09 визнав банкрутом Комунальне підприємство «Комбінат шкільного харчування», код ЄДРПОУ 31650995 (71503, Запорізька обл., м. Енергодар, бул. Юності, 6, п/р 26006602699264 у ЗРУ КБ «Приватбанк», МФО 313399) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено голову ліквідаційної комісії Кравченко Радіона Миколайовича (71504, Запорізька обл., м. Енергодар, а/с 542, пр. Будівельників, 15, кв. 21, ідент. номер 2535611517), тел./факс: (06139) 4-03-89.

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області (49600, вул. Куйбишева, 1-А, м. Дніпропетровськ) від 24.12.2009 р. у справі № Б24/249-09 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Промтехагро» (ЄДРПОУ 35608748; 49000, пл. Червона, буд. 5-А, м. Дніпропетровськ; п/р 26001000101264 в АБ «Факторіал-Банк» у м. Дніпропетровську, МФО 351715), відкрито ліквідаційну процедуру, ліквідатором призначено арбітражного керуючого Яхновець Яну Вадимівну (49000, провулок Ялицевий, буд. 1, м. Дніпропетровськ, ідентифікаційний номер 2880613304).

17.12.2009 р. господарський суд Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) визнав приватне підприємство «Аптечний склад «Біосет» (79032, м. Львів, вул. Джорджа Вашингтона, 21; ЄДРПОУ 35816595, р/р 26007301010264 у ВАТ «ВТБ Банк», м. Львів, МФО 321767) банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру у справі № 21/148.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Винярського Олега Еміліяновича (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства Міністерства економіки України серія АВ № 081096 від 29.06.2006 р.), який проживає за адресою: 79020, м. Львів, вул. Варшавська, 66, кв.21.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування цього оголошення.

ТБ "Донецька універсальна товарна біжра"

15.02.2010р. об 11.00 годині проводить аукціон з продажу майна пірприємства-банкрута Ремонтно-будівельно-монтажного управління №4 м.Костянтинівка (ЕДРПОУ 00205943, Донецька обл., м. Костянтинівка, вул. Шмидта,14): Лот №1 Металобрухт у кількості 21,9 тн., що знаходиться за адр.: Харківська обл., м. Первомайський, на території Первомайського ГП "Хімпром". Початкова вартість - 13230,00 грн. у т.р. ПДВ. Гарантійний внесок - 1323,00 грн. без ПДВ. Лот №2 Рухоме майно у кількості 88 найменувань, що знаходиться за адр.: Харківська обл., м. Первомайський, на території Первомайського ГП "Хімпром" (з повним переліком майна можна ознайомиться на сайті біржі - utb.dn.ua). Початкова вартість - 26577,00 грн. у т.р. ПДВ. Гарантійний внесок - 2658,00 грн. без ПДВ. Реєстраційний збір за участь в аукціоні - 100,00 грн. без ПДВ. Внески сплачуються на р/р Біржі (Отримувач - ТБ "Донецька універсальна товарна біржа", р/р 26002959970150 Ф-л ПАТ ПУМБ м. Донецьк, МФО 335537, ЕДРПОУ 32965615). Ознайомлення з обє'ктами та строк надання заявок про участь в аукціоні до 11.02.2010р. Аукціон відбудеться за адресою: м. Донецьк, б. Шевченко, 31. Телефон для довідок (062) 388-36-37.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомляє, що розпочинаються виплати гарантованої суми відшкодування вкладникам **Акціонерного банку "Банк регіонального розвитку"** з 20 січня до 7 березня 2010 року через установи банків - агентів Фонду.

Вкладникам банку необхідно звернутися до банків - агентів Фонду залежно від першої літери прізвища.

АТ "БРОКБІЗНЕСБАНК"	**К,Л,М**
ПАТ КБ "ПРИВАТБАНК"	**D,Д,Ж,З,Н,О,П,Х,Ц**
АКБ "Укрсоцбанк"	**Р,С,Т,У,Ф,Ч,Ш,Щ**
ВАТ КБ "Хрещатик"	**І,А,Б,В,Г,Е,Є,Ю,Я**

Для отримання гарантованої суми відшкодування у банку-агенті потрібно пред'явити паспорт та довідку органу державної податкової служби про присвоєння ідентифікаційного номера фізичної особи - платника податку. Відшкодування також виплачуватимуться іншим особам на підставі нотаріально посвідченої довіреності.

Додаткова інформація за телефоном: 0-800-308-108 та на сайті www.fg.org.ua

Адреса Фонду: 01034, м. Київ, вул. Ярославів Вал, 32-А.

Ліквідатор ПП Слєпкань В.М. спільно з ПП "Центр антикризових технологій" повідомляють про проведення повторних відкритих торгів (аукціону) з реалізації майна банкрута.

На повторні відкриті торги виставляється наступне майно:

Лот №1: Двохкімнатна квартира загальною площею 48,9 м^2, житловою площею 27,2 м^2, розташоване за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, пр. Б. Хмельницького, буд. 26, кв. 22. Початкова ціна продажу: 106 528,80 грн. без ПДВ.

Лот №2: Двохкімнатна квартира загальною площею 47,7 м^2, житловою площею 30,1 м^2, розташоване за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, пр. Б. Хмельницького, буд. 26, кв. 28. Початкова ціна продажу: 103 915,00 грн. без ПДВ.

Лот №3: Двохкімнатна квартира загальною площею 50,3 м^2, житловою площею 27,9 м^2, розташоване за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, пр. Б. Хмельницького, буд. 26, кв. 29. Початкова ціна продажу: 109 578,70 грн. без ПДВ.

Лот №4: Трьохкімнатна квартира загальною площею 98,4 м^2, житловою площею 60,3 м^2, розташоване за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, вул. Бронзова, буд. 48, кв. 1а. Початкова ціна продажу: 230 851,60 грн. без ПДВ.

Лот №5: Нежиле приміщення у житловому будинку А-3 загальною площею 104,4 м^2, основною площею 87,9 м^2, розташоване за адресою: Запорізька обл., м. Мелітополь, пр. Б. Хмельницького, буд. 26. Початкова ціна продажу: 505 836,80 грн. без ПДВ.

Заявки на участь в аукціоні приймаються до 27 січня 2010 р. включно, з 10.00 до 16.00 годин за адресою: м. Запоріжжя, бульв. Шевченко 65.

Умови участі в повторних відкритих торгах (аукціоні) на сайті: www.bankrot.zp.ua та за телефоном: (061) 224-34-16.

Повторні відкриті торги (аукціон) відбудуться 01 лютого 2010 р. об 11.00 за адресою: м. Запоріжжя, бульв. Шевченко 65.

Постановою господарського суду м. Києва від 30.12.2009 р. у справі № 15/563-б ТОВ «Багатопрофільне підприємство «ПРОТЕКТСЕРВІС» (01011, м. Київ, вул. Рибальська, 13, код ЄДРПОУ 35430146, р/р 26002311468901 в АБ «Південний», МФО 328209) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено ТОВ «ЛІТА» (код ЄДРПОУ 24086472, адреса: 03110, м. Київ, вул. Олексіївська, 3).

Постановою Господарського суду Львівської області (адреса: 79010, м. Львів, вул. Личаківська, 128) у справі № 28/63 від 03.12.2009 р. Товариство з обмеженою відповідальністю «Технoопт-торг», Львівська область, м. Пустомити, вул. Фабрична, 1, кв. 37, код ЄДРПОУ № 33663566, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Віннікова В. Г. (ліцензія серія АВ № 158236 від 25 вересня 2006 року). Печатки, штампи, установчі документи ТзОВ «Технoопт-торг» - вважати недійсними.

Постановою Господарського суду Львівської області (адреса: 79010, м. Львів, вул. Личаківська, 128) у справі № 28/64 від 03.12.2009 року Товариство з обмеженою відповідальністю «Компанія Укрпол», Львівська область, Пустомитівський район, с. Чишки, вул. Бічна Шепнтицьких, 14, код ЄДРПОУ № 33710359, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру - ліквідатором призначено арбітражного керуючого Віннікова В. Г. (ліцензія серія АВ № 158236 від 25 вересня 2006 року). Печатки, штампи, установчі документи ТзОВ «Компанія Укрпол» - вважати недійсними.

Заяви кредиторів направляти за адресою: 81100, Львівська обл., м. Пустомити, вул. Спортивна, б. 2, кв. 9.

Господарським судом Кіровоградської області (25022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) по справі № 11/31 від 10 листопада 2009 року визнано банкрутом КП «Петрівське УЖКГ» (юридична адреса: 28300 , Кіровоградська область, смт. Петрово, вул. Літвінова, 19. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: 31583615 Розрахунковий рахунок: 26002312654097 в Петрівській філії «Приватбанк», МФО 323583.

Ліквідатор КП «Петрівське УЖКГ» - арбітражний керуючий Заяц Анатолій Іванович, ліцензія № 176281 серія АБ, м. Світловодськ, пров. Нагірний, 3/125.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Кіровоградської області (25022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) по справі № 10/211 від 19 травня 2009 року визнано банкрутом сільськогосподарський виробничий кооператив « Промінь» (юридична адреса: 27533, Кіровоградська область, Світловодський район, с. Григорівка, код ЄДРПОУ: 03758230, розрахунковий рахунок: 26007051100089 в Кіровоградській філії «Приватбанк», МФО 323583.

Ліквідатор кооперативу - арбітражний керуючий Заяц Анатолій Іванович, ліцензія № 176281 серія АБ, м. Світловодськ, пров. Нагірний, 3/125.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Ухвалою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 30.11.2009 р. № 50/781 порушено провадження у справі за заявою Закритого акціонерного товариства «Київське кожгалантерейне підприємство «КІКО» про визнання банкрутом Закритого акціонерного товариства «Київське кожгалантерейне підприємство «КІКО» (код ЄДРПОУ 34925548, 04112, м. Київ, вул. О. Теліги, 4, р/р 2600333058401 АБ «Енергобанк», м. Київ, МФО 300272). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Кізленка Вадима Андрійовича (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства серії АВ № 347395 від 29.02.2008 р.).

Письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують та заяви про бажання взяти участь у санації боржника подати до Господарського суду м. Києва протягом 30 днів від дня опублікування. Копії назначених заяв та доданих до них документів надіслати боржнику та розпоряднику майна (02225, м. Київ, пр. Маяковського, 1, кв. 51, тел. 537-22-82).

ТБ "Регіональна товарна біржа"

м.Черкаси, вул. Смілянська, 86, кім. 315, 11.02.2010р. о 11 год. оголошує аукціон з продажу Комбайну CASE-2166 (розукомплектований, неробоч., зернова жатка, зберігається Запорізька обл.смт. Куйбишеве, вул. Ілліча 127) 1997р.в., вартість - 81000.00грн. Власник: ТОВ " Агрофірма "Мир-Сем і К",Черкаська обл., Канівський р-н, с.Мельники.

Бажаючим необхідно сплатити 34,00 грн. за участь, гарантійний внесок (10%) на р/р ТБ "РТБ" № 26005062745801 в ВАТ "СВЕД банк" у м. Києві , МФО 300164, і. к. 32339867.

Прийом заявок закінчується 09.02.10р.

Телефони для довідок: 8 (0472), 662423, 63-08-46, 097-506-05-27.

Загублені диплом бакалавра серія КВ № 24543594 від 30 червня 2004 р. та додаток до нього, виданий Київським національним економічним Університетом на ім'я Сіренко Юлії Олександрівни вважати недійсним.

Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ вул. Б. Хмельницького, 44-Б) № 15/522-б від 23.12.2009 р. Товариство з обмеженою відповідальністю «Зернова компанія «Агротекс» (04107, м. Київ, вул. Багговутівська, 3/15, код32984444) визнано банкрутом. Ліквідатором призначено Зоріну Олену Валентинівну, ліцензія АБ № 176098 від 23.06.05 р. Заяви кредиторів приймаються протягом місяця на адресу: 03142, м. Київ, вул. Василя Стуса, 28, кв. 253.

Господарським судом Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, буд. 4) 01.12.2009 року порушено справу № 16/277/09 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Металургпром», код ЄДРПОУ 24515068, п/р 260002811700 у ВАТ «СЕБ Банк», МФО 300175, 69015, м. Запоріжжя, вул. Анрі Барбюса, буд. 13.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Чулакова П. І., ліцензія АВ № 347263 від 17.10.2007 року, адреса: 69027, м. Запоріжжя, вул. Урицького, буд. 15.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів.

Господарським судом Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, буд. 4) Постанова у справі № 16/222/09 від 21.12.2009 року визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру товариства з обмеженою відповідальністю «Ксанді-М», код ЄДРПОУ 31008607, адреса: 69063, м. Запоріжжя, вул. Комсомольська, буд. 3, п/р № 26007301311488 у Комунарському відділенні ПІБ, МФО 313355.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Чулакова П. І., ліцензія АВ № 347263 від 17.10.2007 року, адреса: 69027, м. Запоріжжя, вул. Урицького, буд. 15.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів.

Постановою Господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) № 27/128 «б» від 21.12.2009 р. Приватне підприємство «Компанія нерудних матеріалів» (код ЄДРПОУ 33453879), місцезнаходження: 83048, м. Донецьк, проспект Титова, 15, оф. 440, р/р 260061668 в ДФ ВАТ КБ «Укргазбанк» у м. Донецьку, МФО 335894), визнано банкрутом і введено ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Гумбакова С. О. ліцензія АВ № 307507 (85320, Донецька обл., м. Димитров, вул. Ватутіна, 19/40).

Ухвалою Господарського суду Луганської області (91016, пл. Героїв ВВВ, буд. 3-А) від 27.11.2009 р. порушено провадження у справі № 12/113б про банкрутство Приватного підприємства «Науково-виробнича фірма «Агросфера» (ідентифікаційний код 30761725, 91028, м. Луганськ, пров. Краснолучський, буд. 3-Г).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Сидоренко Марію Вікторівну (ліцензія серії АВ № 307424 від 20.04.2007 р., 91000, м. Луганськ, вул. Чернігівська, буд-12.

Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

ПАРАД ПОРАД

№ 5 (4755) П'ЯТНИЦЯ, 15 СІЧНЯ 2010

Сьогодні в Україні хмарно, туман, сніг. У південних областях налипання мокрого снігу, ожеледь, на дорогах ожеледиця. Вітер північно–східний, 7—12 м/с, у Криму пориви до 15—20 м/с. Середня температура повітря становитиме від 7 до 12 градусів морозу вночі, удень 8—3° морозу.

ЦЬОГО ДНЯ, 15 СІЧНЯ

1850. Народилися російський математик і письменниця Софія Ковалевська і румунський та молдавський поет Міхай Емінеску, чия творчість справила великий вплив на розвиток румунської і молдавської поезії та літературних мов. **1882.** У Брусилові (Житомирщина) народився Іван Огієнко (митрополит Іларіон), мовознавець, історик, церковний діяч. Переклав на українську мову Біблію. **1921.** В Ужгороді відкрився Руський театр товариства "Просвіта". Керівником було запрошено Миколу Садовського. **1992.** Президія Верховної Ради затвердила музику Державного гімну "Ще не вмерла Україна" (Михайла Вербицького). **2008.** При Київській міській онкологічній лікарні відкрито хоспіс.

САДІВНИКОВІ НА ЗАМІТКУ

Сніжна турбота

Основна турбота садівника в січні — захист рослин від ушкоджень морозами й гризунами. Якщо снігу багато, то коріння плодових дерев і ягідних культур надійно захищені. Однак сніг може завдавати й великих неприємностей. Хто ще не встиг, після рясних снігопадів, скиньте сніг з дахів будівель і з гілок плодових дерев.

Якщо штамби дерев яблуні восени не були обв'язані, то при відлизі 0—2° С сніг поблизу штамба треба ущільнити. І в морози треба вкутати снігом стовбури й основи молодих дерев. Намагайтеся нагромадити більше снігу на посадках суниці.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Подбайте про птахів. Облаштуйте в садах годівниці для комахоїдних і систематично підгодовуйте їх, особливо при сильних снігопадах і ожеледі.

Віктор МАЙСТРЕНКО.

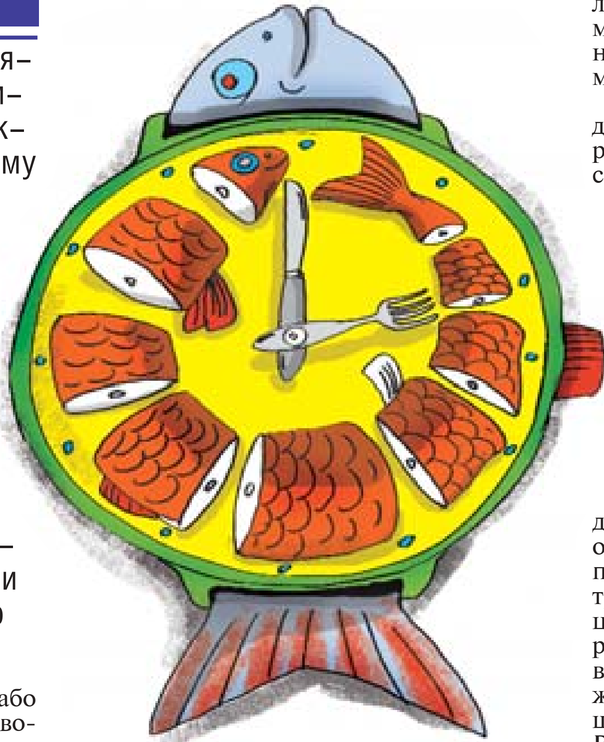
А чи не влаштувати розвантажувальний день?

ВАШЕ ЗДОРОВ'Я

Після рясних новорічних і різдвяних застіль, насичених апетитними салатами, екзотичними фруктами й пишною випічкою, нашому організму просто необхідний перепочинок. Можна, приміром, улаштувати розвантажувальний день (один–два рази на тиждень). Це не тільки сприяє зниженню ваги, а й поліпшує загальний стан організму. Варіантів розвантажувальних днів багато. Їх можна чергувати. Важливо пам'ятати, що, вживаючи основний продукт, необхідно випивати 1—2 літра негазованої води або несолодкого чаю.

Яблучний. Півтора кілограма свіжих або печених яблук розділіть на день. Чай і вода півтора—два літри.

Кисломолочний. На свій смак виберіть будь-який кисломолочний продукт кефір, ряжанку, йогурт (не більш як 1,5 % жирності) і пийте маленькими ковтками весь день. Усього можна вжити півтора літра обраного вами кисломолочного продукту й літр-півтора води.

Картопляний. Кілограм вареної картоплі розділіть на шість прийомів. Додатково можна випити дві склянки кефіру.

Рисовий. Сто п'ятдесят грамів нешліфованого рису зваріть без солі, розділіть на три порції. На сніданок до рису можна додати дрібку кориці, на обід натерти невелике яблуко, на вечерю — морквину.

Сирний. Рекомендується шість разів на день з'їдати по сто грамів нежирного сиру. П'ять разів на день випивати по склянці несолодкого чаю або води.

Рибний. Чотириста грам вареної нежирної риби (лящ, щука, окунь) розділіть на шість прийомів. Додатково можна випити дві чашки несолодкої кави й дві-три склянки відвару шипшини.

М'ясний. Відваріть без солі чотириста грамів нежирного м'яса. Розділіть його на шість порцій, кожну з яких можна запити склянкою чаю без цукру.

Розвантажувальні дні краще проводити, коли ви дуже зайняті й перебуваєте не вдома, адже підступний холодильник ускладнює цей процес. Також обов'язково варто враховувати, що через почуття голоду може зіпсуватися настрій, порушитися сон та знизитися працездатність. Тим, хто страждає на захворювання шлунково-кишкового тракту, вживання свіжих овочів і фруктів небажане, бо підвищується кислотність шлункового соку і є небезпека гастриту. Взагалі, якщо є хоч найменші сумніви з приводу стану свого здоров'я, перш ніж почати «розвантажуватися», обов'язково проконсультуйтеся з лікарем-терапевтом або дієтологом.

Надія ВЄТОЧКІНА.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ЧИСТОТА Й ЗАТИШОК

Килимок стерильний і ароматний

Якщо в родині є маленькі діти, то питання про чистоту в будинку стоїть на першому місці. Щоденне прибирання перетворюється на своєрідний ритуал, а от чищення килима - на муки. Багато батьків забираять цей атрибут кімнати, вважаючи його пилозбірником. Але якщо вам без килима незатишно, та й маляті гратися на ньому тепліше, то чистити потрібно ретельно. Можна купити спеціальні шампуні для килимів, але особисто я волію використовувати безпечніший і натуральний засіб. Він добре освіжає килим і дезінфікує його (актуальне ще й тому, що в будинку є тварини). З огляду на те, що до складу суміші входять ефірні масла, ні в кого з членів родини (у першу чергу, у дітей) не повинно бути на них алергії.

Отже, для приготування суперсуміші нам знадобляться: сода — 10 столових ложок; ефірні масла — лимоне, апельсинове, лавандове, чайного дерева, сосни — по 20 крапель кожного.

Все це засипаємо в півлітрову банку й щільно закриваємо кришкою. Залишаємо на добу, періодично струшуючи суміш. У день прибирання розподіляємо соду по килиму й залишаємо на 30 хвилин. Після цього збираємо все пилососом і добре провітрюємо кімнату.

Ірина ТИЩЕНКО.

Зігріють, підлікують, надихнуть

ДОМАШНІ УЛЮБЛЕНЦІ

Виявляється, що чотириногі улюбленці не тільки піднімають настрій, допомагають позбутися шкідливих звичок, вони ще й лікують своїх хазяїв.

Хвостаті терапевти

Одними з кращих терапевтів по праву є коти, незалежно від породи й статі. Вони допомагають позбутися мігрені, гіпертонії, лікують захворювання серця, сприяють зміцненню імунітету. Тим, хто втомлюється на роботі, коти допомагають відновити сили, зняти напругу, переключитися на позитивне мислення. Для цього досить погладити свого улюбленця або хоча б перебувати з ним в одній кімнаті, слухаючи його муркотіння або спостерігаючи за іграми.

Вірні друзі

Ваша собака — це не просто друг і охоронець. Щоденні прогулянки двічі-тричі на день незалежно від погоди — дисциплінують, заряджають енергією, відволікають від похмурих думок. Радісно гавкаючи, чотириногий друг, що мило скавчить, позбавить від будь-якої депресії.

Пухнасті грілки

У багатьох удома тепер живуть кролики. Ці вухасті пухнастики зігріють і полікують не гірше за будь-які фізіопроцедури, а головне — зовсім безкоштовно. Якщо у вас від кашлю болять груди, покладіть на них хвилин на двадцять кролика. Біль як рукою зніме. А якщо «вмовите» улюбленця полежати й на вашій спині (на рівні лопаток) — затихне кашель.

Фото Ольги СТАНАЧИЧ.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Волохаті лікарі

А якими цілителями є морські свинки! Розповідають, що коли тварину щодня гладити по спинці, відступлять такі страшні й погано виліковні захворювання, як поліартрит або ревматоїдний артрит. Крім цього, звуки, які видають морські свинки, коли вони задоволені, благотворно впливають на нервову систему, знімають приступи роздратування й тривоги.

Маленькі грудочки

Хом'ячки допомагають маленьким дітям зміцнити кисті рук. Якщо хом'ячкові дати побігати, підставляючи по черзі то одну, то іншу долоньку, перебираючи пальчиками, добре розвивається дрібна моторика. Літні люди, щодня спостерігаючи за життям маленьких пухнастих грудочок, віддаляють склероз і неуважність.

Світлана ІВАНОВА.

Поради збирала
Оксана КАЛУГІНА
oksana@golos.com.ua

Редактор номера Віктор **НІКІПЄЛОВ.**

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 02660 м. Київ, вул. Алма-Атинська, 2/1, тел. (044) 451-86-70

Зам. 15976

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

